

Воля народам і людині!
За Українську Самостійну Соборну
За тілні національні держави понево
Поневолені народи,єднайтеся у бороть

ІДЕЯ

Видає Провід Організації Українських Націоналістів (ОУН)

Рік IV.

1945 р.

№ 9.

П. ДУМА

БОЛЬШЕВИЦЬКА ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ ЕВРОПИ

Не завжди події на міжнародному терені мусять розвиватися в бажаному для нашої нації напрямі. От і т... ми є свідки переможного маршу ворожої нам

...у і скріплювання її позиції у світовому мас-
...о так має бути завтра? Зрештою, у змаганні

...держави і власного вияву всі міжнародні кон-

...вигідне т... яке ні в якому разі не звіль-

...ку п...асно боротися за здійснення

...ї війська штурмують Берлін,

...країнський народ силою своїх

...оним полчищам муравйових і бу-

...и на підбій Заходу. Світ тоді був

...правда, не встоялися перед на-

...покірно вклали шию у чуже

...та мовою зброї і кре-

...тоді полк. Євген

...якраз український

...ед новим наступом

...III ст., ...ли сторіччя тратити

...а Серед ...дна Європа в той час

...ер ми ма...бути лише "погранични-

...А, може, ...справді, коли б не Каяла і

...аписала ко...період неволі й без-

народ мав бути...
Джінгісхана? Чому, як коли...
на нерівні змагання з ордам...
мала розвиватися культурн...
ми військами" європейськ...
не Калка, українська істо...
державности?

Так, дивлячись сього...
європейські краї, ми лиш...
з недавніми надутими...
королівствами — і нам с...
що "в злого сусіда хата...
самі його добре знаємо...
"сусідів" і їхньої поста...

...к червона...воляє" поодинокі
...собі деяк...чимо, що діється
...державами, ...ми", республіками,
...ше на душі...зі злови й не тому,
...ужим горем...адіти не вміємо, бо
...можемо сього...не пригадати собі тих
...тих днів українського народу, і то саме

320207

Г2-7

спільним ворогом. Ми не раз і не двічі наслухали-
ю національної зрілості, політичної виробленості
ого народу. А сьогодні події дають нам перегляд і
наших західних і південних сусідів. Коли ж сьо-
ржавні народи без жодного пострілу капітулюють
обійми ворога, то це теж треба пам'ятати. І нам
польського письменника, що „впасти може й на-
ся тільки підлий“. Оці слова є сьогодні для нас мі-
тості по цих національних спільнот, що стали віч-на-віч з вели-
текою. Навіть похвал і признання, а в ім'я об'єктивної правди ми
сьогодні з гордістю підсумовуємо нашу теперішню збройну рево-
люційну боротьбу з московсько-большевицьким наїзником, і це нас
плює на нас радісне почуття нашої національної себеважности.
розвиваються дуже швидко, і нам не вільно тратити дорогого
до Москва дуже заподадливо капіталізує на трупі німець-
кої імперії. Нам нема причини журитися, коли ворожі імперіялісти,
заломлюють. Одночасно нам нема ніякого глузду допомагати імперіяліз-
мові російській. Навіть обов'язок саме тепер, коли російський імперіялізм,
під ширмою „вироблення“, загарбує поодинокі європейські країни, — розши-
фровувати його властиві загарбницькі ділі й методи і цим відкривати наро-
дам, поневоленим і загроженим Москвою, справжнє обличчя большевиків та
накреслювати нові перспективи їхньої боротьби за волю. Це й є наш обов'я-
зок, бо, власне, українці є народ, який не з віддалі й не з фільму оглядав боль-
шевицьку дійсність, а таки мав змогу десятиріччями жити в ній і дивитися
окупантові прямо в зуби.

У цьому місці ми й хочемо сказати, що все те, що сьогодні проходить
у питаннях державного будівництва, соціальної перебудови і світоглядової пе-
реорієнтації, не є нічим випадковим, ні тим більше органічним для національного
процесу чи прогресу в таких країнах, як Польща, Румунія, Мадящина, Бол-
гарія, Югославія й інші. Комуністичні теоретики й практики вже давно все те
оформили у своїх творах, а кількадесятирічна практика большевиків все те
лише підтверджує. Це, звичайно, не означає, що сьогоднішні вожді пролета-
ріату реалізують марксовсько-ленінську концепцію перебудови світу. Вони да-
ше впрягли ті революційні теорії комуністичних утопістів до будови нової
світової імперії, що для „маскіровки“ зветься „соціалістична радянська"
тактику пролетарської революції використати в ім'я „соціалістичної"
політиці світу — Москви. Суть справи не в то-
соціальні переміни, що їх сьогодні прово-
справа окрема, сутонаціональна й внутріш-
му, що все те переводиться на „соціалістичну"
поліпшити соціальне становище „соціалістичного"
лий народ у нову політичну систему. Це не лише рабом сталінських вельм.
ня“, „демократизацію“ і „націоналізацію“ — це аналізувати всіх тих заходів.
але називатимемо по імені імперії, що її будують поодинокі
скочуюватимуться в ім'я імперії, що її будують поодинокі
оборони.

Західна Європа, що до о-
большевики від жодної революції
погляди про „країну північного соці-
мократію“, „національну знобіваність"
СССР — це вже яскраво кристалізов-
ми імперіялістичною державою. Д-
лістичних вождів, що побороняють і
личчя в такої імперії, як вірити во-
бабусю з казки.

Тут не місце говорити, чому так с-
менш важливе. Ми жемо лише, і
такі великі, а розчарування таке бол-
тичні стрибки, аж перешкоди, не

тому, наскільки змінилися
дні. Все ще покутують старі
диктатуру пролетаріату“, де-
А тим часом сьогоднішній
са імперія з усіма елемент-
нього кризь окуляри соція-
ю його месіянстичного об-
адів червону шапочку і вдає

я загрожених народів це
теорією і практикою були
евики мусили робити так-
о російського ультранацио-

налізму. Тут діяли закони, що зродилися в період бою в країні. Зіставивши дві виключаючі себе ідеї, тобто „одна який не визнає націй, лише класи, з відосередньою аї незалежності, тобто з „непримиримим націоналізмом“. Лювали і стали по боці російської нації в ім'я засади, найчисельніший народ по своєму боці, ніж мати всі її зродився й оформився сталінізм, тобто російський ірть вону сорочку й іде на підбій світу. І саме те, що цільні людними гаслами соціалізму і демократії та шляхом у А доктрини марксистів, робить з нього дуже грізного число всіх поневолених і загрожених народів, а зокрема тихі прок графічне положення, знаходяться у близькій віддазіним республікам. „робітників і селян“.

На **чому** опираємося ми, коли кажемо, що ССРСР — не „частіон світо Це у пролетарської революції“, а **російська імперіялістична держава**, що рівка-гаслами соціалізму здійснює свою великодержавну концепцію?

Поперше, на тому, що першість у керівництві державою віддає: апіт періялістичним елементам російського народу. Незалежно від того, чи кап одиноким союзних республіках є кваліфіковані державні працівники, кре в у ський центр на всі керівні посади скрізь насаджув „істинно русскіх людзизі або таких, що для них власна національна приналежність вже лише забоб га а. в усьому вони вже на ділі „русскіє“. Це ми бачимо на прикладі хоча України, де в усьому періоді советської влади всі секретарі КП(б)У, отже, властиві диктатори країни, були й є чужинці — русскіє. Це саме діється і в інших союзних республіках. Це бачимо і в розміщенні людського матеріалу в червоній армії, де росіян ставиться у більш вигідні умови, дається їх до панцерних та мотомеханізованих частин, де вони вигибають менше, ніж інші народи в піхоті. Те, що сьогодні син Грузії Джугашвілі сидить на кремлівському престолі, ще нічого не говорить, бо історія знає багато подібних прикладів, і вони якраз доказують, що ніхто так жорстоко не вмів розправлятися з іншими народами, як володар-яничар. Сьогодні, як ніколи раніше, розбуджується в російському народі почуття національної гордості, шовінізму, непримиренності і першості. Замінено пролетарський гімн на патріотично російський, і вже сьогодні кожна радянська дитина співає, що ССРСР „сковала навікі великая Русь“. Великоруське піднебіння сьогодні скобоче і вся відгребана історія гачебної пам'яті це Всіх азних і петрів, царських генералів суворових, брусів, і новинків, отих усіх грибоедових і інших.

„Терп“ пов'язана з традиціями царської армії, і царизм, а де соціалізм. На раменах про-ерисаються золоті пагони, блиском ме-аються. З кожного слова, з кожного ряд-коли ичні слова Андрея Белого: „Росія, шимодночасно розстрілами, вивозами, ивацується все, що лише має хоча б іолікого народу.

одної культури, це разом завершується однією людиною“. Це й є на ділі твор-те, що назвав Сталін, тобто с і психічного складу, який пр-має сьогодні російська мо-мова „старшого брата“, мов-території забезпечен-одночасно громадянином усіх-значне з поняттям національ-е ко ном і ч н о побудований на всій терит-лізму дається взнаки вс-

о ССРСР, а зокрема на терені інших роходить плянований процес внут-ССРСР на базі однієї мови, однієї жави, одного соціального устрою, ди, партії, однієї столиці, а все людиною, — „...на весь світ навіть розуміючи під нацією-иторії, економічного життя в культури“. Яке місце зай-ити. Це ж — мова Леніна, соціалізму“. Спільність ний громадянин ССРСР е „родіна“ не є одно-усім ССРСР. Спільність алінський лжесоціалізм а державного капіта-и х і ч н о ж

являється в спільності культури", то на те є в газеті, в кожному вірші, в кожному шкільному підковій праці. Що це є, за офіційною термінологією, по змісту, а національна по формі", — нічого не за іялізму вже давно в ССРСР нерозривно пов'язане з по ня однієї советської нації, що є нічим іншим, як на них народів і народностей в користь Росії, не кінчить ментах сталінської дефініції нації. Внутрішнє цементу маганні прищепити всім народам ССРСР такі елементи "інших народів", мілітаризм (культ червоної "інших народів"), традиціоналізм (відгребана ставна господарсько-торговельна ізоляція), месіанізм, які суміслють ми називаємо "... здійснитися в повноті силової натури", то, коротко кажучи, розбудувати імперіялізм. Сталінська т.зв. "національно-політика" є нічим іншим, як саме творенням однієї російської імперіальної нації.

Потретье, на тому, що в ССРСР відгребано старі царські, призначені на орт імперіялістичні ідеї, що їх колись з такою пристрасію викорчовував народний пролетар, — слов'янофільство і православ'я, дві ідеї, що в кожній своїм нерві пов'язані з реакційним режимом імперіялістичної Росії минулих сторіч. І знов, як і при всіх соціальних новостях, що їх пропагує більшовизм, треба зазначити, що суть справи не в православ'ю як вірі, ані теж не в слов'янофільстві як якійсь культурній міжнаціональній симбіозі, але в тому, що ці ідеї впрягнено в імперіялістичну концепцію сьогоднішніх володарів Кремля, і їх вони використовують для обдурювання й асиміляції інших народів. Чи ж треба пригадувати, скільки колись царський уряд видавав грошей на поширювання слов'янофільства в країнах колишньої австро-угорської монархії, щоб лише викликати симпатії до Москви як столиці всіх слов'ян і тим самим орієнтувати поодинокі народи на Росію як "захисника" всіх поневолених слов'ян, як старшого брата, що "зведе всі слов'янські ріки до одного русського моря". Москва завжди мріяла про гегемонію в Європі, тим то вона мусіла шукати приманчивих ідей, коли не для всіх європейських народів, то хоча б для слов'ян. І слов'янофільство є на ділі нічим іншим, як яскравим русофільством. Це, зокрема, довів царський режим на тих "слов'янофілах", які думали будувати столицю слов'ян, але... в Києві. Вони, як і Костомарів, Шевченко й інші, звичайно, важко відстраждали за свої російські ідеї, але вже говорити про православ'я доби царату. Після революції, після розгрому Хмельницького, почерез усі руїни і зруйноване духовенство, зокрема його верхівка цілком службі окупанта. Не дивно, що колишні царські порядки в Росії, мусів жорстоковим венством як одним із найбільш видатних, дивно теж, що це духовенство так в період радянської влади, тобто в твердих умовах життя могли бути реально стійкі, а, звісно, агентурна ні більшовики змінили тактику й русло. І вчорашні переслідувані стали, які колись саджали тих ж "Сталіну". На патріяршому троні сів синод, який і пишається своїм московським і всієї Руси", н сьгодні, за офіційною термінологією, має свою вимову і свій характер.

Почетверте, на тому, що за зразками імперіялізму, як от Україна й інші країни, ну промисловість, а всі промислові і таким чином економічне становище українських промислових базисів, тобто

диктатора, засів російським титулом "патріярха" мо- що не Русь, а союз республік ребет держави. Та це все, зві-

чного життя ССРСР побудована великодержав. У підбитих кра- ких розмірів добувно-сировин- брики приміщено в самій ме- підбиті країни в підлегле- сії є лише продовольчо-си- т, що вся важка промисло-), електрична енергія, руда,

залізо, сталь, чавун, кольорові метали, хемічні промисловості, словом, усе те, що є основою індустріалізації країни сподарства, — не має навіть свого комісаріату в К. ньому урядові в Москві, який, властиво, і є урядом усіма видами транспорту, як от: залізничним, водним, річковим, повітряним, і т. д. Народні комісаріати промисловості, що існують у рибній, м'ясній, легкій, текстильній, лісній і будівельній промисловості, лише підлягають таким же комісаріатам у Москві, як і їхніми експозитурами. Лише два комісаріати промисловості: місцевої промисловості і місцевої паливної промисловості, що належать до метрополії, відступили союзним республікам. Експлуатаційна суть московського централізму найкраще можна бачити в зіставленні державних бюджетів; та тут не місце про ті справи широко писати. Це у наслідок доводить до того, що в руках жменьки кремлівських диктаторів-капіталістів наступила „концентрація виробництва й капіталу“ (в їхніх руках і вирішальна роль в господарському житті), наступило злиття всього капіталу держави й суспільності та наступило утворення по суті „фінансового капіталу“, а тим самим і фінансової олігархії. Зрештою, місце інших народів у російській соціалістичній імперії визначив Ленін у своєму виясненні „самовизначення народів аж до відокремлення“. Він писав: „Ми не маємо підстав гадувати, що нація в соціалістичному суспільстві, набуде характеру економічно-політичної одиниці. З усіх передбачень видно, що вона матиме тільки характер єдності культури й мови, бо територіальний поділ може відбуватися тільки з огляду на потреби продукції, при чім про цей поділ мусіли б вирішувати не окремі нації відокремлено на підставі власної повновладності, але всі зацікавлені громадяни повинні вирішувати спільно“. Тут можна шукати, між іншим, генези прилучення Криму, Кубані й інших українських районів безпосередньо до російської республіки. Та Ленін, коли те писав, ще думав про побудову соціалізму, а сьогодні Сталін усе те вже давно звів до будови російської імперії, і тільки.

Поп'яте, на тому, що большевики консеквентно реалізують стару царську концепцію розбудови Росії шляхом анексії ряду держав і країн. Тут треба згадати загарбання частини території Фінляндії в 1940 р. і загарбання західних земель Білоруси і України, Басарабії, нарешті, балтійських держав Литви, Латвії й Естонії. Всіх їх насильно влучено в склад СРСР не за принципом територіального комісаріату, а за історичними і стратегічними аргументами. Росіяни не тільки треба згадувати вже про інші, раніше підбиті території, як-от: Грузія, Азербайджан, Туркменія, Монголія, але й про період т. зв. „воюючого комунізму“. Сьогодні в Росії панують галасливою ширмою оборонців про „захист інтересів Росії“, коли йдеться про інтереси Росії, вони не тільки не вважають ворогами людства, як от з Гітлером, але й вбивають інших народів. Як же ж інакше політикою сьогоднішньої Росії? Що скажуть ті, хто встали з гробу й побачили, як реагує світ на цю політику? Ясно, що поставили б на місце капіталістів. А не треба забувати, що на території Росії йде усе йдуть усі нещастя нечуваної російської імперії. Для насаджується на прилученій території російський апарат і поліцію, складені з російських елементів, грабунків, переорієнтація всіх і виховання молодого покоління в російській імперії — це лише перші кроки денационалізації і асиміляції.

Пошосте, на тому, що в Росії проводять т. зв. буржуазну революцію країнами Середньої Азії, як чергових етапів для створення підстави для побудови світу маючи на увазі, але в період боротьби з

і „визволення“ з німецької революції в зайнятих червоною армією містах, наслідком довести до влучення в метрополію, а тим самим до революції. Московські большевики, які виступили за революцію, а не за революцію, треба було піти на

...кі цьог. те бачать і сьогодні допомагають йому та скріплюють його позицію в світі, дуже швидко нобачать, до чого це все котиться. Польща, Болгарія, Чехословаччина й Югославія ще мають слов'янофільську принаду, а дехто і православну, а значить, крім цілком агентурних і чужих аргументів сили, будуть мати ще й психологічне тло, що їм полегшить скотитися в обійми п'ятираменного кремлівського поліна.

Посьоме, на тому, що більшовики — під фірмою комінтерну або, як це є зараз, робітничої міжнародної профспілкової організації — проводять диверсійну роботу в усіх інших країнах світу, а зокрема в середині союзних сьогодні капіталістичних держав. Основною метою цих дій є не боротьба за покращання становища пролетаріату, а підривання сили конкуруючих великодержав та розбудова власної п'ятої колони, військової розвідки і всього того, що могло б у майбутньому придатися при творенні „Союзу Советських Соціалістичних Республік Світу“. Держіва, яка не має імперіалістичних першків, звичайно, не вмішується у чужі внутрішні справи. Більшовики всією своєю комінтернівською і профспілковою діяльністю в світі, власне, доказують, що вони є імперіалістами, і то високої класи.

Повосьме, на тому, що СССР при гупив до поділу світу з іншими великодержавами і цей поділ сьогодні закріплює міжнародною організацією, яка має служити охороною його інтересів. Всупереч усім голошеним гаслам про рівність і демократію, большевики перші видвинули на конференції в Думбартон-Оксі наскрізь недемократичний принцип голосування та безсоромно забезпечили собі постійне місце в т.зв. „Раді Безпеки“, щоб таким чином мати спокійний час докінчувати процес насильної русифікації в середині своєї країни та консеквентно влучувати чергових сателітів до своєї кремлівської орбіти.

Ось головні риси імперіялістичного обличчя сього часу: "імперіалістична" імперія, що, для замилення очей, виступає під обличчям "демократичних республік". Коли хтось проти когось зверне вість про перемогу цього чи того національного меча, а тих рис не бачить, то ясно, що він сліпий. "Курячу сліпоту", тобто не може бачити, коли хтось виступає як фізичним рабом і духовним кастратом.

Нашим нещастям частково було те, тепер підкоряв переважно народи й на своїй історичній державності і для яких волі була такою ж незаписаною картою комуністичні теорії. Тим то Москва по в бік України й інших народів, я намагання українських і інших про розвалити шляхом повстань, акцій — не знайшли покищо свого успіху краще. Сьогодні вістря больше державним європейським народи, серби, хорвати, словаки, грекам, туркам і іншим. Тут, місцем у німецькій гітлері німецьких сил на терені і зі свого „лігва“ і грізно найближче майбутнє пока хвилину не сумніваємося, німецького.

Не міняє справи і

Сьогодні справа виглядає прикладено до горла таким ляки, мадяри, румуни, болгаро-сроби: шведам, норвежцям, за пригадати, що найслабшим стратегії було розпорошення і ведміде сьогодні теж виліз з тих столицях. І хоча щойно з того скінчиться, то ми ні на жодібний до сьогоднішнього

ицькій відкритій окупацій-

ній політиці, большевицька імперіялістична стратегія, прихована, маскована, хитрими прийомами і процесами. Це, безперечно, утруднить повну консолідацію пролетаріату. На це немає іншої ради, як якнайшвидше розшифрувати та пристосовувати сталінські заходи щодо „визволених“. Дуже полегшив Гітлер у реалізації їхніх загарбницьких планів, вони мусіли б бути йти важким шляхом підготовки революцій в європейських державах. Пригадаймо собі вибух другої світової війни. Тоді його діяльність звідси і проводження саботажних і страйкових акцій, до легалізації — комуністичної партії, а коли це не давало наслідків, то створення зв. людських фронтів, що з черги видвигали домагання в роді шостогодинного дня праці, реорганізації профспілок, безкінцевих змін уряду, повної волі слова, друку, асоціацій, що було однозначне з большевицькою відкритою агітацією, а далі — домагання допустити советську пресу, літературу, фільми і т. д. І в той час, коли в самому СССР проходив процес нечуваної експлуатації працюючих, коли робітника насильно прикріплювано до верстату його праці, а сам він примирився з голодом і з надмірної стахановщини та в атмосфері жорстокого поліцейського терору, — большевицькі агенти анархізували європейські країни, каламутили воду, щоб тим легше було ловити свою рибку. У наслідку приходило до побільшення безробіття, невдоволення населення і взагалі до господарської кризи, а далі йшла і криза духовна. Комінтернівські апостоли, що в себе в СССР розбудовували величезних розмірів, по зуби озброєний воєнний апарат, на європейських базарах в екстазі молилися до пацифізму, гуманізму, соціалізму й інших демобілізуючих ідей. Вони — устами деяких національно скастрованих елементів, в роді деяких „професорів“, здекласованих елементів і шумовиння, а також частини чужонаціональних елементів — домагалися демобілізації, а то й повного роззброєння армій, знесення поліцій, тюрм і судів у справах політичних, словом, як це загально називалося, боролися за „народну демократію“. Очевидно, що така „демократія“ була швидко демаскована, і комінтернівські агенти мусіли здавати одну за одною позиції на світовій арені в користь новим наростаючим національним рухам, які поставали як протидієтутка на большевицькі намагання руйнувати їхню національну особовість.

Сьогодні справа змінилася. Скажений німецький імперіялізм своїми божжевільними окупаційними практиками знову поставив большевизм на ноги, бо вони зброю, а саме: боротьбу за визволення європейських народів, що їм уже в сьогоднішній обставині не потрібний, бо не методом „людських фронтів“ вони реалізуватимуть свою імперію. Іншим претекстом увійшла б була червона армія, якби не Гітлер? В якій іншій ситуації б вітало б так, як все ж таки вітає сьогодні? Кожний в'язень тішиться, коли йому дозволяють, усміхається не лише до того, хто його звільняє, до сонця, до дерева, до річки, до себе капіталізують і в годину підйому державними актами, в роді хоч би яких законів, складених зі своїх випробуваних ставлень до народу. Большевики використали визвольні ідеї європейських народів до розбудови власної імперії. Вони: „Ленінізм учить нас глядіти на визвольницькі змагання європейських народів класової, з точки погляду пролетаріату, з точки погляду європейської соціалістичної революції. Він ставить це питання в контексті європейських сил, що криються у європейській соціалістичній революції.“ (II-ий конгрес комінтерну).

О таких, як Гітлер, європейських ленинів. Так, отже, треба розглядати рухи поневолених гітлерівських народів. Воно й є згідне з ідеєю визвольницької змагання європейських класової, з точки погляду пролетаріату, під кутом використання європейських сил до боротьби поневолених націй.

Тактика в цьому питанні: а) з демократичною боротьбою поневоленого народу, що спирається на європейський пролетаріат; б) допоміжні червоні сили, що спираються на європейський пролетаріат; в) з пролетаріатом, селянством та біднотою „визволених“.

Таким чином, визвольний рух європейських народів, що спирається на європейський пролетаріат, єдиний рух, що може з'єднати європейський пролетаріат з СССР імперіялізмом.

І з пролетаріатом, селянством та поміщиків; далі

і сільською біднотою та середняком проти курку-
жуазії; а нарешті
ш здеморалізованими елементами з погляду націо-
н і свідомих національно пролетарів і так до ліквіда-

свое слово: „Боротьба проти всякого гніту — безу-
всякий національний розвиток... — безумовно ні“.
егічного значення поодиноких країн, справа формаль-
народу до „сім'ї народів СССР“ може відбутися на од-
етапів.

І. ерен... з Середньої Європи, які „визволила“ червона армія, якраз
сьогодні проходить другий етап реалізації більшовицької імперіалістичної
концепції. Це й є на ділі проведення т. зв. лєнінської „буржуазно-демокра-
тичної революції“, що її тактику визначив він ще в 1905 р. у своїй книзі:
„Дві тактики соціал-демократії в демократичній революції“. Сталін показався
добрим учнем Лєніна, коли йдеться про пристосування його поглядів у пи-
таннях соціології й політики, і, хоча в сьогодиншній дійсності „визволяє“
народи від німецької окупації, то зразу ж після „визволення“ приступає до
реалізації лєнінських плянів шляхом насильного ініціювання „буржуазно-демо-
кратичних революцій“ в середині поодиноких держав. Це йому вдається, бо
червона армія має тепер вільний в'їзд до кожної „самостійної“ держави, а
агенти нкб мають запевнену волю рухів. Ось що Лєнін писав по тому пита-
нню: „Ми повинні не забувати, що немає й бути не може в даний час іншого
засобу наблизити соціалізм, як повна політична воля, як демократична рес-
публіка“. Ясно, що більшовики свідомо творитимуть оцю каламутну воду
„буржуазно-демократичної революції“, щоб лише викликати максимальну
гризню і внутрішню боротьбу між „буржуазними демократами“ і „буржуазни-
ми реакціонерами“, чи, як то їх тепер вигідно названо, „фашистами“, викопу-
ючи таким чином щораз глибше провалля в середині однієї національної спіль-
ноти і слихаючи, нарешті, т. зв. реакціонерів в умови нелегального підпіл-
ля і збройної оборони, а т. зв. демократів під опікунчі крила СССР.

Щоб забезпечити собі повний успіх з тієї „демократичної революції“,
більшовицькі імперіалісти йдуть утертим шляхом і пристосовують ту саму
тактику в усіх „визволених“ країнах. Це в основному зводиться до того, що
більшовики чи, радше, їхні ставленики з місця виключають т. зв. реакційні
елементи від керми державою. Сьогодні це проходить ще під фірмою бороть-
би з німецькими прислужниками. Докази цього бачимо в Польщі, в Руму-
нії, в Чехословаччині, в Югославії, в Греції, в Італії, в Іспанії, в Португалії,
„армію крайову“ не то, що відсуєнено від влади, а й знищується. Це саме і в Фінляндії, де навіть соціал-
Одночасно арештується, судиться і проклинає
зі світу недемократичного або й демократичного
сліпо не йдуть на московську вудку, як о
доні. Москва витягає в цих країнах на
асупільні елементи, дає їм необмежену
приятелями й таким чином свідомо нашко-
на взаємну криваву боротьбу.

Та основною рисою, що надає вираз
на реформа. Вже Лєнін сказав
може бути тільки пролетаріат. Пе
може стати лише при тій умові, я
єднається маса селянства.“ Власне
селянство. Опісля, коли вже буд
а керму державою перебере прс
гарячково наказують негайно пр
нах. Як це не дивно, але, влас-
вав і бої, Москва роздає землю
мілої логічної реформи, а ш
чином розвогнити соціальні г
й роздори. Таким чином бо
ного симпатика, бо, даючи
самим його узалежнюють
охороняє законом. Боль-

...а ратизм він
еволуційної боротьби при-
і більшовикам і потрібне
лізм, селянство піде в кут,
ра. А покищо більшовики
емлі у „визволених“ краї-
а фронтах проходять кри-
шляхом державної зрозу-
івничого акту, щоб таким
оглибити внутрішні гризні
у селянській масі надій-
ицьку землю, вони тим
що цю його „власність“
собі ролю селянства в

енів пануючого режиму, можливо, що й советський
5. Та покищо кожний громадянин СРСР хворіє на
о має своє коріння не в нервовому перебудуванні, а
ді жорстокої дійсності. Енкаведівські опричники до-
людини і, приклавши цівку нагана до грудей, ехидно
ньої жертви, оскільки вона наважиться бути неслухня-
о „всенародного голосування“, до вибору кандидатів і
наважиться голосувати проти? А що вже казати про
погодитися поставити свою кандидатуру всупереч ба-
брані люди, звичайно, випадкові і цілком непричасні
і державного життя, збираються разом і під гучні „ап-
удисменти“ хвалять всі постанови про „прилучення“, „возз'єднання“ тощо.

Перспективи, які стоять перед європейськими народами, оскільки вони
мали б стати громадянами Советського Союзу, є зовсім нерожеві. Вже по-
минаючи всю примусову чистку суспільності від усіх національно-свідомих
елементів, поминаючи і ту господарську руїну, яка наступить після насиль-
ної колективізації, експлуатації, що доведуть до повного зубожіння усіх
працюючих, — „союзним народам“ прийшлося би ще перевести глибоку перео-
цінку своїх культурних цінностей, і то з виразною метою руйнувати їхні са-
мостійні первні в користь спільної „великої“ російської культури. Прийшлося
би навчитися жити в поліційній державі, в якій не вистачає бути лояльним, треба
бути ще активним визнаємцем большевицької віри, повсякчасно усміхненням,
радісним, щасливим учасником „нового життя“. Це не важливо, що людині го-
рем накіпало серце, а шунок домагається шматка чорного хліба, вона повинна
радіти і веселитися, бо є „вільним“ громадянином „вільної і щасливої“ країни.
Донощиттво і співпраця з тайною поліцією належить тут до почесних обо-
в'язків кожного громадянина, тим то після деякого часу люди стають мовча-
ливі, недовірливі і покірні, безнадійними очима глядять у грізне майбутнє.
Ми не згущуємо кольорів, малюючи оці перспективи європейським народам, що
сьогодні радіють „визволенням“. На теренах цих народів перебувають сьо-
годні громадяни СРСР, зокрема червоноармійці. Хто ще сумнівається в тому, як
большевики господарюють у себе дома, хай питає рядового бійця, але на
поодинку, в момент його хвилевої широти.

Перед європейськими народами на цілу широчінь стоїть таким чином пи-
тання організації збройної оборони перед новим жорстоким і грізним окупан-
том-імперіалістом. Не час вже на дрібні міжнаціональні міжусобиці, як „не
час жаліти рож, коли ліси палають...“ Всі минулі свідки за межу чи історич-
ну кривду мусять зникнути, бо на порядку дня... проблеми європей-
ження вікової національної культури, збереже-
що вже завтра можуть стати невірниками і у
Хай почуття власної національної підметності
мість успішного знищення гітлерівської Ні-
валася не переможною. Сьогодні Європа, а
усвідомляють, що не до миру прямує лк
більш кривавих і жорстоких, як це було
має існувати правда, справедливість і вс
денно-європейських народах тяжить, зс
сять своїми організованими всенародни
дити шлях розгуканій большевицько-м
де „куди“... В середині СРСР вже до
революціонерів революційно-визвольн
і до нього треба нав'язуватися та
Треба пам'ятати, що тут надії ме
спективи перемоги великі, і не
силам, що в середині большеви
борців за новий, справедливий
дій наближатимуть день остат

На прапорах тих сил бл

СМЕРТЬ БОЛЫ
ХАЙ ЖИВЕ ВС

в героїчних діях
неволених Москвою народів,
єдньо-європейським народам.
и лише на себе самих. Пер-
коли світ здивується новим
рмляться у грізний авангард
силою своїх революційних
лінійської тиранії.

ова:

ЯЛІСТАМ!
ДИНИ!

К. ДНІПРОВИЙ

ШЛЯХИ Й ПЕРСПЕК.

Дві сили змагається одна з одною у світі. Два не можуть знайти для себе спільного місця під сонцем, що ставлять собі за завдання перебудувати світ „по обр”. Одна з цих сил — імперіялізм, друга — народи, що їх корює або хоче підкорити.

Імперіялізм основує свої сили на добре зорганізованому апараті насильства — політичній групі, на яку він спирається, та на армії — військовій машині, в яку він моральним та фізичним терором заганає народні маси і змушує їх боротися за імперіялістичні цілі. Імперіялізм — це дозріла сформована сила, якої міць спочиває в його справному насильницькому апараті.

Друга сила, сила поневолених народів, у відмінні від імперіялістичної сили, є морального характеру. Організаційна сторінка цієї сили ще дуже недомагає. Не можна ще навіть говорити про одиницю сили цього чинника в сьогодиншній міжнародній грі. Сила ця, радше, існує як стихійна, а у відношенні до деяких народів — як потенційна, не пов'язана зі собою, а часто розбита суперечностями між народами. Однак, не зважаючи на всі ті перешкоди, сила народів є чинник, який буде децидувати про майбутнє світу. Справа в тому, що це є сила молода, сила, яка народжується, яку побуджує і консолідує своїм замахом на волю народів сам імперіяліст. Чим більший натиск імперіялізму на народи, щоб їх поневолити, тим міцніше зростає відпір народів, тим яскравіше вони освідомлюють собі потребу єдності в боротьбі, тим на дальший плян відходять їхні дрібні суперечності. Свідомість дійсності, побудована на досвіді народів, прає їх неминуче до шукання розв'язки питань волі на власному шляху, до поставлення власної концепції перебудови світу і протиставлення її всім імперіялістичним концепціям.

Наша, українська боротьба є і мусить бути інтегральною частиною всієї протиімперіялістичної боротьби. Поперше, що рівнобіжно з нашими силами діють інші сили, які мають тих самих ворогів, що і ми, і тим самим стають природними нашими союзниками (поневолені імперіялізмом народи); подруге, що гнобительські сили діють у широкому масштабі, визначаючи нам місце в своєму наступі як одній із багатьох противних сил. Це наше фактичне положення ми повинні взяти за вихідну точку нашої боротьби і, спираючись на це, будувати нашу боротьбу.

Занебання цього, незвернення уваги на потреби, які можуть привести нас до ізоляції та поразки, і обставин, які ми включені у другу діючу силу, сформовану імперіялістичним народом, отже, з існуючою силою, і це ми повинні взяти до уваги при повенні наступу. Однак, тут і стають перед нами завданнями цієї другої сили — сили гноблених народів виступає неконсолідованість і слаба оцінка морального чинника у війні. З цього боку, стає привабливою готова до боротьби великодержав, яка не виявляє особливих інтересів до інших народів. Ці труднощі дуже поглиблюють нашу орієнтацію на імперіялізм, до неї і деякі українські чинники, які виступають тільки проти єдиної на суперечності поміж імперіялізмом і народами. Доля цих чинників, однак, була дуже сумна. Однак, з іншого боку, роду гравців, які перешкоджають цій думці, була б краща за попередню, та на новий мотив.

У зв'язку з цим розглядаючи більшовицьку силу. Але ж українську державність. Мислення українських імперіялістів у с

орієнтації на чужу, цим разом не приходить до роздумів про ті чи інші уступки, роздуми радше — побуту. Укра-

али здійснювати українську державність („з обмеженнях ССРСР (Шумський, УКП-істи, Скрипник, Хвилюський і їх ідейні співпутьчики), були безпощадно до не вміщалися зі своїми ідеями в рамках генеральної державности залишилася тільки „форма“, та й вона так державність у властивому розумінні слова не приходить ся „енного“ відома „уряду“ української советської держави і чотири ресорти: освіти і місцевого промислу, соціально-господарського господарства. Але „генеральна постанова“ в якій походить з Москви. Решта, тобто на практиці — цілість державного життя, увесь промисел, усе сільське господарство, всі соціальні, військові і зовнішньо-політичні справи безпосередньо чи посередньо керовані з Москви.

Український народ позбавлений права вільно вибирати органи своєї влади. Кандидатів до верховної ради за допомогою терору накидає народів всесоюзна організація імперіялістів ВКП(б), керована з Москви. Ця організація керує, тобто, в розумінні Сталіна, постановляє, перевіряє і поправляє „помилки“ всіх державних і громадських організацій. Ні одна постанова ні уряду, ні суспільних організацій не може статися без її відома („Питання ленінізму“).

Створення української армії большевицькі імперіялісти підмінили назвою „українські фронти“. На цих фронтах не зроблено ні найменшого кроку в напрямі віддання керівництва арміями в руки українців, ані навіть у напрямі зовнішньої „українізації“, висловлюючись большевицьким терміном. Навпаки, все робиться, щоб якнайбільше зрусифікувати армію.

На економічному відтинку у відношенні до України проводиться колоніальна політика. Взяти для прикладу хоч би бюджет УССР. Він виносить 4 мільярди карбованців. Тим часом сам промисел України, за советськими даними, дає 14 мільярдів доходів. Коли до цього додамо дохід із сільського господарства України, що становить майже половину доходу ССРСР, то перед нами ясно стане ступінь економічного визиску України.

Якщо б загально схарактеризувати цілість українського господарства, то воно є типово колоніальним. Україна — це, за большевицьким окресленням, „пшенично-бурячаний район“ та, треба додати, сирівцева база для центрального імперського промислу, додаток (гітлерівський „небенлянд“) до московської та лєнінградської промислових округ, безхлібних та безсирівцевих.

Таке місце України визначили большевицькі „теоретики“ у своїх п'ятирічних планах. І так, у першій п'ятирічці большевицького плану, позбавлених сирівцевих баз, московської та лєнінградської, додали карбованців, при чому увесь майже вклад промислу (типове для метрополії), а в Україні всього 144 мільйони карбованців. Зате у вугіллі та металю для московського і лєнінградського промислу понад 2 мільярди карбованців.

Ці принципи советської господарки, засновані на експлуатації, цілізмом, ні з засадами економіки, бо спирається, вимагають розбудови промислу, зведення штучних промислових центрів і розбудова промислу типова для імперії, потребою приєднати терени, багаті на сировину. І справді, в таких умовах стає нездійсненним бажання України від ССРСР, бо ж це єдине на імперіялістичних засадах, що громадян України, що їх „навіс“ центром і що шкода й думати

Рівнобіжно з цим — і на „культурно-набудова“ в Україні комуністична партія ані за назвою, ані за змістом не є українська. Зміст її — це стало синонімом всеросійської держави, а Советський Союз

являє підбій народів промислових осередків. І в конституції про відділення цього устрою, побудовано й втовкається в голови „Русь“ з імперіялістичним змістом.

побудована — йде і „культура пролетаріату“ в Україні — ою, ані навіть за назвою не поняття, що в нас твердо вжившиною його є не Україна, а раз частіше став заступа-

тися терміном — Росія. Провід її в центрі імперії, у присі-
розговірною мовою її — російська. Стиль її життя, її ініціатива,
її сидить далеко поза Україною, в народі російському, у загалі.
кліка хоче нечесно використати для своїх кривавих злочинів старика Іосипа
пхнути його до різни з іншими народами і тому підхлібни-
ньо наслідують його обичаєвість. Навіть сама назва каже, яку Варвару Товари-
компартія, а компартія України. Коли б український народ, руки колючим дро-
партію України як авангард і хотів піти її слідами, то чі, живцем вкинути
через відречення від українського патріотизму, українсько-
го стилю життя і, врешті, самої назви: українець, яку му-
назвою: советський громадянин в Україні. мі сталінський заступити

До цього й тягне всіма силами народи СССР компартія. Використовуючи
зросійщення українських міст ще за царизму, компартія всіма силами стара-
ється затримати й поглибити це зросійщення. Російську мову об'явлено „го-
родським язиком“, а українську — „колхозним“. В урядах, у вищих наукових
закладах і в більшості середніх запроваджено російську мову. Учні і студен-
тів виховується в тому, що, мовляв, російська мова є вища, культурніша і що
до „доброго тону належить“ говорити російською мовою. Тому, коли запи-
тали студента, чому він, живучи в столиці України, не говорить українською
мовою, він відповів: „Да же как-то странно говорить в Кіеве по-україн-
ски“. Становище української мови в „публічній opinio“ як „колхозного язика“
підтримується політикою партії і „уряду України“. Про це свідчать хоч би
видавництва України. Наукові, поважніші речі, технічні університетські підруч-
ники, праці Академії Наук, особливо праці з ділянки техніки, медицини, еко-
номіки, соціології, історії видаються в переважній більшості російською мовою.
Переклади з чужих літератур, західно-європейської і інших, у бібліотеках
в Україні можна зустріти більше книжок російською мовою, ніж україн-
ською мовою. Подібно справа обстоїть і з самою російською літературою. З
нею просто зазнайомлюють українського читача російською мовою. Підтверд-
жують це підвищені наші твердження і самі советські дані. І так, коли в 1936 р.
кількість друкованих одиниць в СССР українською мовою становила 3 тисячі
округло, то російською мовою вона становила 31 тис.; тираж українською
мовою був 69 мільйонів, а російською—438 мільйонів екземплярів („Двадцять
літ радянської влади“). Коли на підставі видавничої політики і політики у
вищих наукових закладах судити про місце української мови в УССР, то вона
у визначенні „уряду“ УССР є, говорячи словами Драгоманова, мовою для
„домашнього вжиття“ („материнським язиком“) та мовою жменьки аматорів-мове-
знавців, невеличких людей, не щадять її комсомолки, „все українство УССР містить“
жінки, ні малі діти. Особливо це праця вузького кола людей, що вивчають
канадських фінансисів.

6. XII. 44 р. питання: „Що це за мова (Заліска)“? Відповідь на це питання можна дати
чина, Тернопільська область. Відношенні між СССР і іншими імпері-
ські кати російської мови. Відношенні між СССР і іншими імпері-
неповинних ких х... знану українським масам візьмемо
лову сілське... різниці в соціальній структурі, бачи-

7. XII. 44 р. мова (Заліска) 11. Польські імперіялісти намагалися,
на, Тернопільська область) Від з... ку мову українській інтелігенції, як
архиві, задо... громадянина Ви... лиського... го народу, що знаходилася під Поль-
щею. 2. Накинули польські збожево... алися цілком сполонізувати україн-
ські міста. 3. Звели у своїй ур... грамі питання українства до питання
регіонального (советського „кр... ка“), до місцевої особливості.
Подібне явище, з більшою чи м... кою, повторюється в кожній ім-
періялістичній державі. Воно вис... ноких імперіялістичних держа-
вах з тим більшою яскравістю, акальну асиміляційну і експлу-
ататорську політику супроти ініці-
жав. Вдаряючи по пригноблен-
— б'ють у провідну верхівку, ка.
ком у житті народів. Асимілява-
ку і позбавить основної еко-
двох головних елементів си-
роду, позбавленого цих
продукт... „особливості“ та для

я практично-політична діяльність великодержав і їх
плітність чи нетривалість їх плянів виявляється в тому,
розв'язати наболілі світові проблеми сьогодишнього

Але питання вільного життя народів і питання соці-
альних перебудови, що усунула б внутрішню анархію та

його.

В цих останніх питаннях сьогодишнього світу большевицькі імперіялі-
сти займають позицію, яку їм диктує їх характер і яка виявляється в наступ-
них основних змаганнях: 1. Заперечення суверенності народів і підпорядку-
вання їх трьом найсильнішим великодержавам. 2. Поділ впливами у світі по-
між найсильнішими імперіями на засаді співвідношення сил. 3. Тримання в се-
редині народів стану соціального хаосу з метою вигравати відповідні соціаль-
ні групи для своїх впливів в середині народів. 4. Практика безпощадного
грабунку слабших подоланих народів.

Імперіялістичне змагання підкорити народи вбирає імперіялізм у теорію
великопростірних державних одиниць і теорію опіки сильніших народів над
слабшими. На цю плятформу офіційно став большевицький імперіялізм. Свою
великодержавну позицію він сформулював в ідею визволення слов'ян (все-
слов'янські мітинги), а коли ця не покривалася з його цілями — просто в
ідею національної великої держави (читай аргументацію Богомольця у відпо-
віді канадійським націоналістам).

Програму поділу впливами в світі та супрематії кількох великодержав
над народами визначено на конференціях, що відбувалися впродовж сучасної
війни, а зокрема на конференції в Думбартон-Оксі. На цій останній конферен-
ції створено конкретний плян повоєнної диктатури над народами. Згідно з
пляном фактична влада у світі має спочивати в руках кількох сталих членів
Ради Безпеки, які військовою силою гарантують реалізацію своєї волі. Роля
народів, що мають брати участь у міжнародному тілі „асаблеї“, є часто де-
коративна, бо вони нічого не можуть рішити без однозгідної апробати по-
стійних членів Ради, а до того й не будуть розпоряджати ніякими військови-
ми силами, що надавали б поваги їх постановам.

По відношенні до себе керівні потуги змагають усунути всяку контролю.
Особливо большевики обстоюють домагання, щоб на випадок конфлікту од-
ного з постійних членів Ради Безпеки, рішення не могло запасти, коли заін-
тересований член Ради Безпеки не дасть на нього своєї згоди.

Таким чином плянується оперта на багнеті система повоєнної диктатури, яка
одні народи безпосередньо включає в рамки своєї диктатури шляхом накинення волі за доп-
омою своїх військових сил. Дії цієї організації, скерованої проти суве-
ренності народів, заповідаються досить гостро. Офіційно випо-
вняється претекстом воюючі держави вмішуються в справи
інших держав, яких невідношення до них ще не вда.

У відношенні до покорених народів по-
точно усталений на кримській конференції
большевицькі переможці підпорядковують собі
ці щодо покорених народів обіймають на-
верненості народів шляхом контролю ви-
грабунком (відшкодування та користання
3. Втягнення народів у імперіялістичну
елементів. 5. Моральний розклад.

До чого доходить безсоромність
мабуть, єдина в історії своїм рабським
гарського уряду. Таким чином раб-
смак сучасній практиці большеви-
погляду її перспектив. Її дві пр-
боротьба з другими великодерж-
треба мати на увазі, що боль-
з колоніальними народами, з
державним життям. Боротьба
досі входили у склад їх ім-
ба з ними буде настільки

сучасній країні).
знищення негідних собі

Імперіялістичне хижацтво, свідчить,
капітуляційна декларація бол-
майбутнього дає свій перед-
тів. Оцінімо її зараз з точки
боротьба з народами і взаємна
ся про першу прикмету, то
ти будуть мати до діла не
європейськими, що жили
важча, ніж з народами, що
немо сказати, що бороть-
Імперіялісти з нею не

справляться. Нічого не допоможе тут і використання нових відносин у цих країнах. Зійшовши раз на позиції імперіалізму, будуть змушені тягнути за собою всю огиду імперіалістичних народів, з якою вони зараз ідуть в Європу, та вступати в нові новими й новими народами.

Друга особливість імперіалістичної програми: панувати в світі так само не ворожить їм довговічності. Вже сьогодні, під час війни і наявності спільного конкурента, провадиться тиха, але запекла боротьба між великодержавними „приятелями“. Большевицька підризна акція на теренах зайнятих союзними військами, змагає до того, щоб цілковито виперти з Європи своїх приятелів по зброї. Збройні виступи в Греції, виступи в Бельгії, Франції і інших країнах є цього свідомством. Англо-американці, в свою чергу, криваво здушують ці виступи, вдаючи, що не знають, з чиєї руки вони походять.

При таких відносинах було б наївно думати, що якісь конференції та паперові акти припинять цю боротьбу та встановлять реклямований „тривалий мир“. Навпаки, мусимо бути свідомі того, що боротьба триватиме і розвиватиметься, сягаючи з большевицького боку і по самі союзницькі народи. Серед цих останніх вже сьогодні большевики творять собі випадову базу при допомозі нової форми комінтерну — інтернаціональних профсоюзів.

Реасумуючи powyше, мусимо зробити наступні висновки: 1. Большевицькі імперіалісти не несуть світові ніякої позитивної розв'язки наболілих проблем. 2. Народом большевицькі імперіалісти несуть ще більше поневолення, ніж те, яке було до сучасної імперіалістичної війни. 3. Плянований мир — це тимчасова передишка, оперта на багнетах, що має уможливити набрати віддиху для дальшої, ще кривавішої боротьби. 4. Визвольна боротьба народів — це сила, яка буде валити зсередини і звалить імперіалістичне панування над народами.

Ліквідує фашизм, який по-своєму намагався розв'язати соціальну кризу в світі шляхом раціоналізації і господарської автаркії, переможи, в свою чергу, не дали нового, кращого ладу, а, навпаки, повернули до стану перед фашизмом, до повної господарської і політичної анархії. У всіх країнах „визволеної“ Європи повторюється добре знаний стан з часів після першої світової війни: шокількамісячна зміна урядів, безконечні демонстрації, страйки і т. п. Як і після першої світової війни, постає перед народами завдання знайти вихід з хаосу і руїни. В сьогоднішній ситуації існує, однак, певна відмінність від того, з якою проводимо аналогію. Сьогоднішня ситуація зверху накинута на народи, а не знизу. Вона і підтримується ними постільки, по-державним цілям.

Важкого становища, щораз виразніше народи раз натрапляючи на спротив з боку большевизму, їх самостійний спротив христять ім'ям „імперіалістичних“ прикриттям ліквідує. Врешті, фашизм у жбурляє большевиків: і фінські соціал-демократи і балканські селянські демократичні партії, большевицькими імперіалістами, і чим з хаосу, — народи починають поєднувати перебудову країн з боротьбою проти імперіалізму. Уховно емансипуються, а це їм полегшує імперіалісти. Перед народами лишається тільки один прийнятний шлях: національного і соціалістичного гноблення народів у світовому масштабі. Рухаються на другий плян дрібні імперіалістичні елементи в середньому блоку боротьби проти імперіалістів поволі викриваються. Ініціативу боротьби беруть на себе селянські елементи, відкидаючи старі елементи та агентуру імперіалізму. Взявши до уваги, що народи шукати власної розв'язки всіх питань. Проти большевицького імперіалізму гасла солідарності та дружби наційного імперіалістичного ворога відкидаються „за межу“ між народами, імперіалістичні народи щораз більше тратять інтерес до спільної боротьби проти большевицьких форм соціальної майбутньої самостійницької робітничої реакційних правих буржуазії, що зараз штучно

ліберально-буржуазного хаосу, а на майбутнє готує соціальною програмою народів справу ідею співпраці і національних суспільств.

Саме нескристалізованість, які панують ще в багатьох народів, свідчать про те, що ідея боротьби народів за волю від якого імперіалізму є щойно в стані народження, однак, стихійна і організована боротьба під різними видами і в супроводі покинутих пропагандивних фраз доказує, що ідея вже родиться і що вже недалеко час, коли всі струмки боротьби зіллються в одне річище, в один протиімперіалістичний вал народів.

До середньо-європейського валу залучується і зіллється з ним вал східний. Цей вал має свої особливості. Тоді, коли на Заході ще панує хаос класової боротьби старого капіталістичного суспільства, на Сході цей тип боротьби вже не існує. Тут існує натомість нового типу неволя, яка не признає права народам на індивідуальний розвиток, заганняючи їх у спільну загороду, та основана в соціальному відношенні на пануванні жменьки упривілейованих вельмож над масою, позбавленою всякого голосу і всякої волі, аж до волі думки включно. Ці народи, взяті в лещата „казьонної“ програми, позбавлені права розпоряджатися своїм дорібком, змушені жити впроголодь. Це і є субстрат, з якого будується східний вал.

Підняти цей вал народних хвиль можна тоді, коли щільно підійдемо до життя народів Сходу. Треба відповісти на всі наболілі питання національні і соціальні народів Сходу. Розв'язка цих питань повинна виходити з конкретної дійсності і бути кроком вперед у відношенні до сьогодення. Не можна шукати застарілих зразків, які могли б усунути деякі хибні теоретичної большевицької системи, але волокни б за собою старі болячки капіталістичної системи. Такий устрій не може прийнятися на Сході. Він не відповідатиме народам Сходу і не потягнуть їх до могутнього пориву. Народам Сходу треба дати перспективу дальшого походу вперед у протизагнута сталінської протинародній реакції. Такі перспективи відкриє ідея волі: за повну волю народів і за повну волю людини в суспільстві.

Зірвати широкі маси до боротьби треба через підіймання їх проти безпосередніх їх гнобителів — сталінських доглядачів. Треба підіймати боротьбу за краще життя мас, за волю національну й особисту, за вільне володіння продуктами своєї праці, проти терору НКВД і партійних гайдуків, проти каторжної праці на війну, проти мобілізації, вивозів, відриг дітей від батьків і т. п. У цій боротьбі виплинуть революційні вимоги серед усіх верств советського суспільства. Революційні вимоги серед робітництва, визискуваного і гнобленого в умовах важкої матеріальної умови та загнужданого в умовах вимоги серед селянства, позбавленого свого майна, накиненим йому режимом праці та пі. Вони є серед інтелігенції, що не продає життя коштом інших. Далі, революційні вимоги серед міщанства — диктаторська поведінка напівміщанського грабунок, накинених чужої обичаї.

Всі ці сили, що діють стихійно, треба згуртувати в одне політичне згуртування, спрямувати в одне політичне згуртування ідею боротьби проти імперіалістичної верхівки Сталіна. Ідеологічний фронт. До нього треба згуртувати Сходу. Треба створити платформу боротьби за волю народів і людини — за знищення імперіалістичного режиму, за право народів самостійно рішати про себе.

Могутнім ударом Сходу і Заходу проти імперіалістичних сил світової імперіалістичної системи.

Ідея боротьби проти імперіалістичної верхівки — це протиімперіалістичні сили проти імперіалістичного режиму, боротьби за волю народів, за право народів самостійно рішати про себе.

Ідея боротьби проти імперіалістичних сил світової імперіалістичної системи.

М. В-ак.

БОЛЬШЕВИЦЬКА РОЗВ'ЯЗКА НАЦІОНАЛЬНОГО ПИТ

Мета цієї статті — документально доказати, що: а) СССР — чого і того, як лише нова російська імперія, та б) національний утиск в СССР не був явищем випадковим, не був роботою окремих людей, „ворогів народу“, а був глибоко продуманою реалізацією плянів Леніна—Сталіна, свідомою такою свідомого російського імперіялізму.

СССР — це нова форма російського імперіялізму, що новими, большевицькими методами, під гаслом „світової пролетарської революції“ змагає до підпорядкування собі всього світу та встановлення цим шляхом російської світової імперії.

Большевицьку розв'язку національного питання треба розглядати: а) як розв'язку національного питання взагалі і б) як розв'язку національного питання в Росії. В суті речі призначенням і своїм завданням ці розв'язки одна від одної не відрізняються, бо і перша, і друга є засобом побудови російського імперіялізму. Лише в першому випадку обгрунтовано питання дальшого розвитку російського імперіялізму, а в другому подано методи втримання в рамках держави народів, поневолених Москвою раніше.

Російські большевики перший раз поважно обговорили національне питання і дали його розв'язку на VII-й партконференції 1917 року (національне питання вони порушували і на попередніх конференціях та з'їздах, але на цій це питання було поставлене окремо і спеціально). Тут же було прийнято і обгрунтовано право „самовизначення“ народів. Цікаво, чому це сталося саме на цій конференції.

1917 рік — рік початку революції, рік розвалу царської Росії. Падаючу імперію кинулися рятувати большевики. Врятувати Росію можна було лише через усунення того, що її підривало і нищило. А цим саме й було нерозв'язане національне питання (бо ж соціальний момент для поневолених народів впливав із національного).

Народи, що досі входили в склад Росії, нетерпляче ждали її ослаблення, щоб, нарешті, відірватися і створити власні держави. Відірвання цілого ряду народів від Росії означало б повний її розвал як великодержави. А це суперечило планам большевиків: врятувати Росію. Отже, треба було щось придумати, щоб при Росії, і відвернути їх увагу від самостійності. Треба було тим народам дати „спільний“ на порушення на VII-й партконференції на-

ів за владу йшла в першу чергу проти й була потрібна їм допомога інших націоналістів у своїх „Питаннях ленінізму“ (розстрілюючи гострої боротьби проти царату була був уосібленням „руського жандарма“, і готовувало ті народи від Росії, тобто большевиків проти царату мала — поза зити ці народи до большевицького

Скільки валило Росію. Отже, метою захоплення влади — проруху, тобто до нової „неделімої“

Большевики були свідомі втриматися без допомоги країн, ба ти („Політика радянської влади в... Але ж ті країни горіли ненавистю вдержати в однім цілім ті народ залишки недовір'я до великорос Своєю розв'язкою національного „самовизначення“ большевики і порушення большевиками нації

Тепер ближче познайомі про національне питання.

центральної Росії“ не може довго провину, паливо, харчові продукти му питанні в Росії“ — Сталін). отіли відірватися від неї. Щоб як казав Сталін, „ліквідувати проект конституції в 1936р.). проголошенням права на и. Це була друга причина

зції VII-ої партконференції

правом „обласної автономії“ були наділені народи: укр-вірменський і інші, або, інакше кажучи, всі т. зв. „се автономними областями одного цілого СРСР. Большевики ку національного питання в Росії „обласну автономію“ про тономії“. Чому? „Культурна автономія“ дає право даній на культурою скрізь, де б члени цієї нації лише знаходилися, коли раїнець жив у Москві, то він мав би право говорити там по-українсько ніхто не мав би права сказати, що він говорить „мужицькою мовою“ або його „не панімає“. При таких же правах в армії, скажемо, на Україні бу б не лише українська мова, але й виховання її проходило б на прикладах української історії.

Але большевики прийняли „обласну автономію“. Ось як характеризує її Сталін: „Вона (обласна автономія) не межує людей за націями, вона не зміцнює національних перегородок, навпаки, ламає національні перегородки і об'єднує населення для... межування за класами... і вона дає можливість найкраще використати природні багатства області й розвинути продуктивні сили“ („Марксизм і національне питання“).

Як видно з повищого, то справді варто було Сталінові так багато писати для оборони „обласної автономії“. Бо справді вона дає неабиякі користі. От хоч би:

1. Держава (Москва) має право розкидати населення даної нації скрізь і змусити його підпорядкуватися впливам більшості (російським).
2. На терені області держава має право вводити державну (соціалістичну) мову, школу, культуру й інше, а даний народ не має права заперечити, бо це була б „оборона національних перегородок“ або „недоцільні домагання“.
3. Держава може всі промислові центри (фабрики, копальні) підпорядкувати собі безпосередньо, от як це є з Донбасом і Кривим Рогом.

Здається вистачить.

Не можна тут оминати також окреслення Сталінових форм цієї автономії: „Радянська автономія допускає найрізноманітніші форми і ступені свого розвитку. Від вузької адміністративної автономії (німці Поволжжя, чуваші, карели) вона переходить до широкої, політичної автономії (башкири, татари, киргизи). Від широкої політичної автономії — до ще більш розширеної її форми (Україна, Туркестан), нарешті, від українського типу автономії — до вищої форми автономії, до договірних відносин (Азербайджан). Ця еластичність радянської автономії становить одну з перших її переваг, бо вона дає змогу охопити всю різноманітність країн Росії...“ („Політика радянської влади в національному питанні в Росії“).

Виявляється, ця „обласна автономія“ вказує, що в даній державі є чинники розпаду і роздроблення. А коли так, то чи така державна система є соціалістичною? Чи звичайною? Чи періодом? Про це чомусь Сталін не згадував... Про це згадував Ленін. РСФСР — це центр, який регулює за своєю ім'ям „доцільні“ форми советських автономій.

Виявляється, в порядку (національне питання) далеко пішли від „обласної автономії“ до „автономії“ і „республік“ — створення і скріплення російської імперії — що ми хочемо цим оборонити „культурно-обласну автономію“. Ані культурна, ані обласна автономія не дає того, чого народ потребує для життя і розвитку. Ми стоїмо на принципі, що так і буде. Це і так, і ніколи. Ми не бачимо, як які бажали б остатися в рамках цілої держави, а заторкнули тому, щоб показати з усіх боків справжнє обличчя большевизму. Метою наших висновків було доказати, що між імперією і „обласною автономією“ немає нічого спільного. Ми не бачимо, щоб буржуазними і пролетарськими для

Відкидаючи всі автономії, ми не бачимо, щоб народів-націй, які не хотіли б бути в рамках цілого, тобто в чужій державі, а добровільно пішли б до власної держави. Ми не бачимо, щоб національних держав усіх народів, побудованих на етнографічному принципі.

ЯКОЛИ НЕ МОЖНА ЗАБУТИ...

І 1945 р. позначаються великими міжнародними й міждержав-
ними, які стоять у певному відношенні і до українського народу
його визвольної боротьби. Оце гітлерівська Німеччина, яка консеквентно
шувала до своєї катастрофи, опинилася вже на її порозі. Отак неславно
зроджений у пустих головах гітлерівських теоретиків міт про німецьку
непереможність, розвіваються імперіялістичні сні про безподільне панування
над іншими народами, а після коротких „світлих“ днів гітлерівської імперії
наступає її сумерк...

Є у світі звичай, що під час конання і після смерті людини інші люди на основі обсервації її життя та взаємин із нею висловлюють про неї свій осуд. Сьогодні, після більш 3-річних дикунських страхіть гітлерівського панування в Україні та в обличчі нових таких же самих варварств сталінсько-большевицького імперіялізму, такий осуд у відношенні до конаючої гітлерівської Німеччини робить український народ.

Мета цієї статті — розкрити, що саме в час ганебного гітлерівського поневолення України та жахливого винищування українського народу в ім'я росту німецької „вищої раси“ **сталінсько-большевицькі імперіялісти співпрацювали з гітлерівцями**. Головно й передусім там, де йшлося про знищення третьої в Україні — протиімперіялістичної сили — революційно-визвольного самостійницького руху українського народу.

Незатертим ганебним історичним фактом, явним доказом співпраці гітлерівсько-німецького і сталінсько-большевицького імперіялізмів є знаний советсько-німецький договір про ненапад, підписаний 23 серпня 1939 р., який — за словами тодішнього президента совнаркому СССР і наркома закспра В. М. Молотова на засіданні Верховної Ради СССР від 31 жовтня 1939 р., — „поклав край ненормальним відносинам“, бо „прийшло зближення й установлення дружніх відносин між СССР і Німеччиною“. Обидва імперіялістичні хижаки тоді поділилися землями українського і польського народів і 28 вересня того ж року підписали в Москві „договір про дружбу і кордон між СССР і Німеччиною“. У своїй промові Молотов ще повідомляв, що „останні господарські переговори німецької делегації у Москві і проходять в даний момент переговори советської господарської делегації в Німеччині підготовляють широку базу для розвитку товарообміну між Советським Союзом і Німеччиною“. Такі „дружні“ і „нормальні“ відносини між Сталіним і Гітлером за існували саме в той час, коли останній вів війну і мек „Бачивав європейські народи і накладав на їх шиї вантаж війни“. „Бачивав основу широкої гітлерівської імперії, яку, для заміцнення охрищено потім невинною назвою „новий порядок“. Але задуми бачив тоді весь світ, і їх не міг не чути. Та на те, Сталін пішов на повну співпрацю з Гітлером, дозволяючи дозволити гітлерівсько-німецькому імперію сри

визвольними рухами поневолених Гітле-
в майбутньому знесилена тією боротьб-
ких перешкод із боку тих же визволю-
СРСР. Ясно, отже, що не прагнення да-
керувало большевицькою політикою,
ланили і горланять про „демократію“
лення до всіх народів“. *Большевиці*
під кутом інтересів сталінська
тому всьому большевицькі вожді
говуються всякими засобами, від-
включно. Чи ж у своїй промові г-
1939 р. Молотов не говорив, що
країн вигідна тільки ворогам і
ліні у своїй доповіді з нагоди
1941 р. найвиразніше сказав:
як нав'язування своєї волі і си-

народам Європи, очікуючим від нас допомоги. Наша помогти тим народам в їх визвольній боротьбі проти і після того уможливити їм цілком вільно влаштуватися на своїй землі, як вони хочуть. Ніякого вмішування у внутрішні справи других народів. Сталин: „О великой отечественной войне Советского Союза“, стр. 3. Правду, отже, говорив Сталін, коли ці його слова сконфронтувати з теперішньою дійсністю? Чи справді більшовики не вмішуються в справи других народів — польського, грецького, румунського, мадярського, словацького, чеського й ін.? Та не треба забувати, що в той час, як Сталін складав такі обіцянки, Союзівський Союз був дуже загрожений у своєму існуванні, й тому кожен рух, спрямований проти гітлерівського імперіялізму, був і в інтересі більшовиків.

Та не тільки таке ставлення більшовиків до інших народів світу. Воно таке ж „дружелюбне“ й у відношенні до народів, які вже більш чверть сторіччя під їх режимом і яких вони вважали „інтегральною“ частиною т. зв. союзу народів. Пригадаймо виступ Сталіна по радіо 3 липня 1941 р. Він тоді говорив: „Колгоспники мають виганяти всю худобу, хліб здавати під охорону державним органам для вивозу в запільні райони. Все цінне майно, в тому числі і кольорові метали, хліб і погінний матеріал, усе те, що не може бути вивезене, треба безумовно знищити...“ Такий наказ видав „батько народів“ Сталін, не зважаючи на те, що величезна більшість населення залишалася на рідних землях і мусіла мати хліб, щоб прожити. З того часу знамі численні виступи українських селян і робітників (на дніпропетровських заводах), які зводили боротьбу проти вивозу хліба, худоби і машин, маючи на увазі не те, щоб все це передати німецьким окупантам, але щоб мати що їсти і мати верстат праці.

В середині 1941 р. місце сталінсько-більшовицького імперіялізму перейняв такий же кривавий гітлерівсько-німецький імперіялізм. Мета його була ясна. Її визначили у своїх божевільних писаннях недоумні німецькі вожді. Наймаркантніше з'ясовано її у гітлерівських політично-вишкільних матеріалах, що умістовлюються у таких коротких, зовсім недвозначних словах: „Шлях до панування німців над усією Європою веде через підбій Східної Європи. Тут величезні простори. Тут Україна, батьківщина герман, колись держава готів і варягів. І тут, на сході Європи, в урожайній, безмежній Україні наше майбутнє. Це свята земля майбутнього німецького народу. І тут ми розживемося в добробуті і достатках та скоро і розмножимося. Нас тепер 100 мільйонів. Коли ми розбудемо Україну і Східну Європу та будемо мати ці хлібодобуток, то нашої чисельності зростемо до 400, а то й 500 мільйонів та заселимо ці простори. Але після війни слов'янські й усі інші негерманські народи Європи. Уся Європа стане батьківщиною німців. Їхня божевільна теорія попереджувала гітлерівську пра...

пробувати... розшматована... ськових окупацій... нятками продажних гадів, манцеві, поставлено в ролі відношення навіть піде не тільки для німців“ мав кожному господарю української землі, а це не давали не лише підстав на... Разом із тим в Україні проходила експлуатація і повне обмеження „люди в одягах строкатих к... українців гітлерівці, намагалися імення. Диковинними німцями... жені в матеріальному відношенні... як тільки про те, як про...

... цих теоретичних заłoженнь, за старими висловлюваннями: „діли і пануй“, — українські землі і губернії, райхскомісаріати, зони військових робітників, інтелігенцію, за малими винятками, шли на агентурну службу новому зайнятості до гітлерівських панів. Цього ж. Скрізь поміщений напис: „Тільки в Україні пригадувати, що не він головним гітлерівським „господарем“ умови й на убоге, напівдикіе животіння. Його матеріальний гніт, страшна експлуатація, що рости. „Тубільне населення“, або як залюбки висловлювалися про нього, сунути навіть наше національне гніт українці мали бути так обмежені й подумати про ніщо інше, як тільки про те, як про багатій землі з ласки нового

а. Шкільництва в Україні знищено. Бо гітлерів-
каво мати вчених людей, це забезпечено тільки за
а й треба було тільки робочої сили. З України гітлерівські
о везли понад 3 мільйони здорових мужчин і жінок на каторжну
рацю, переслідуючи таким чином потрібну мету: 1) мати дешеву
силу; 2) усунути з України бойовий молодий елемент, найбільш здіб-
ний скріплювати ряди революційно-визвольних самостійницьких сил, що від
самих початків німецької окупації пішли на широку політичну, а згодом зброй-
ну боротьбу з наїзником; 3) припинити, нарешті, таким чином природний
приріст населення України. В церковному житті, для внутрішнього розбиття,
окупант дозволяв множитися всяким сектам, які, проголошуючи, що „всяка
влада від Бога“ та „не треба противитися злу“, допомагали йому затягати на
українські шиї ярмо неволі. Одною з жахливих займанницьких практик було
переселювання населення України в інші райони, а на його місце насаджування
німецьких колоністів і наділювання їм української землі. В сільському госпо-
дарстві затримано большевицькі форми, як найбільш здатні до всебічної експлуатації і визиску селянства, змінюючи тільки вивіску з „колгосп“ на „грома-
госп“. Коли ж до того всього ще додати масові розстріли ні в чому непо-
винних громадян України, арештування, прилюдне биття і катування, вішання,
спалювання в душогубках, що треба вважати найбільшою ганьбою ХХ-го
сторіччя, та, нарешті, підпали українських сіл, насильний вивіз населення
України на Захід, грабунок музеїв і всяких культурних цінностей України під
час відступу, — то це дасть тільки мініатюрний образ жахливої підгітлерів-
ської дійсності в Україні 1941—1944 рр. Український народ, а зокрема україн-
ський революційно-визвольний самостійницький рух робить підсумки того
горезвісного періоду підгітлерівського панування.

Але в тому підгітлерівському періоді український народ виступав не лише
в ролі страждальника. Він дав докази своєї великої живучості, створюючи
активний опір окупантським затіям шляхом широкої акції роз'яснювання всіх
ворожих намагань, підтримування на душі та організування власної незалежної
збройної сили — Української Повстанчої Армії. Під час свого перебування в
Україні гітлерівський окупант завдав українському народові дуже важких
ударів, але ж і самому йому довелося дорого платити за свої звірства. Свідки
цієї боротьби — спалені українські хати і церкви, українська кров на стінах
тюрем Києва, Львова, Рівного і Харкова, високі могили знаних і не знаних імен
героїв-борців за волю України. Свідки цієї боротьби — десятки тисяч гітле-
рівських наїзників, які, шукаючи на чужих землях широких просторів і без-
вільних рабів, здобули тільки місце на власні могили.

Большевицька Москва пильно слідувала за тим
В той час, коли Червона армія була змушена відсту-
миш цікаве те, як жив і як боровся український
німецьких невдач на Сході, коли зродилися можл
вороту на Україну, большевики Україні почали
Найбільшою небезпекою для большевиків, які
кордонів і, зграбувавши народ та залишивши с
Львові — 10 тисяч, в Луцьку — 3 тис., в П...
втекли далеко на схід, залишивши широкі н...
народ перестав вірити большевицьким о...
сили українського революційно-визвольн...
Кремль ще дужче затривожився появою...
своєму ідеологічно-політичному заложенн...
Самостійну Соборну Державу проти оби...
-німецького та сталінсько-большевицьк

І вже тоді сталінсько-большевицьк
методи наступу на український само
двійну мету: 1) розбивати його і
агентурою найбільш зненавиджено
шляхом цим разом своєї тихої спі...
завдавати українському самостійни...
щоб таким чином промочувати со...
ліній опору. Так народилася нова

а. (у
С. (ис.),
то те, що
а. активно скріплювати
ницького руху. Червоний
бройної сили, УПА, яка в
а боротьбу за Українську
еріялізмів — гітлерівсько-

іялізм опрацював способи й
рух, переслідуючи по-
позиції, називаючи його
кого імперіялізму, щоб 2)
ми поліційними органами
йдошкульніших ударів,
бою України по меншій
ичних хижаків.

Бо як же ж пояснити той факт, що тоді, коли українці вився в боротьбі з гітлерівськими поневолювачами, сталінські диверсанти так, як і гітлерівці, грабували й убивали українців та палили села.

Тут наведемо тільки деякі ганебні звірства цих „сталінських соколів“.

Сталінські парашутисти влітку й восени 1943 р. та на початку 1944 р. **пограбували** українські села: Смотричівку, Рудну, Тинну, Калинки, Корбачівку, Смотрицького р-ну; Іваньківці і Борщівку, Сатанівського р-ну, Кам'янець-Подільської області; села Олевського р-ну, Житомирської області; село Мар'янівку, Домбровицького р-ну; села Рудники і Черник, Цуманського р-ну; с. Омельно, Колківського р-ну; села Липів, Війник, Соснину, Туличів, Будків, Коритницю, Залчичі, Творишчів, Шельвів, Крухиничі і Марковичі, Локацького р-ну, Рівенської області.

Сталінські парашутисти **спалили** українські села: Кривицю і Липицю, Сарненського р-ну; с. Скригитівку, Луцької області; с. Мокре, Дубенського р-ну; с. Кобильну, Межиріцького р-ну; с. Пнівне, Пинського р-ну; села Стару Рафалівку, Бабку і Вороне, Рівенської області.

Сталінські парашутисти **вбили**: 3 селян в с. Майданівці, Степанського р-ну; 6 селян в с. Підгородне, 9 селян в с. Батьківці, 2 селян в с. Будераж, 3 селян в с. Мостах, Мізоцького р-ну. В с. Ступно, Мізоцького р-ну, по-звірськи знищили всіх стійкових, які оберігали село від гітлерівських варварів; в с. Красногірка, Сарненського р-ну, вбили 6 селян; 1 селянку — в с. Іваньківцях, Кам'янець-Подільської області; 20 селян вбили і спалили в с. Борове, Сарненського р-ну; вбили 60 селян в с. Стара Рафалівка, Рівенської області; 60 селян — в с. Радка, Демидівського р-ну, Рівенської області; вбили 180 селян, спалили 6. 100 хат і зграбували 600 штук худоби в с. Карпилівка, Сарненського р-ну.

Тут обмежуємося тільки деякими випадками грабунку, підпалів і вбивств, що їх вчинили сталінські парашутисти. Щоб тільки поррахувати всі злочинства сталінських розбишак із того часу, на те треба товстезної чорної книги. Таких випадків тисячі-тисячі по всій Україні. Отак спільно знищували український народ сталінські і гітлерівські імперіялістичні гади.

Але цього роду злочинства супроти українського народу далеко ще не вичерпують усієї гидоти сталінсько-большевицького імперіялізму. В наших руках знаходяться ще й **численні автентичні документи свідомої і плянної співпраці большевицького нквд з гітлерівським гестапом**. Деякі з них виявляємо на цьому місці:

Агент НКВД, псевдо „Доктор“ був посланий з Клевань, на Волині, для роблення доносів на свідомих українців і винищування їх. На допитах цей агент зізнав, що він спричинився до знищення людей у Рівенському р-ні, м. ін., села Ставок, д. Рівне.

Кухарук, псевдо „Кузівка“, на Волині, агент НКВД, псевдо — „Кузівка“. На допитах зізнав: „Через працівника гестапо Онуфрійчука з Олики я винищував людей“. На допитах цей агент зізнав, що він спричинився до знищення людей у Рівенському р-ні, м. ін., села Ставок, д. Рівне. Він працював з групою 8 людей, в тому числі з Луччини. Від мого зверхника по агентурній роботі я дізнався, що український революційний рух із допомогою німецької поліції. Я зв'язався з гестапом в Дубні і подавав інформацію через агента НКВД псевдо „Казанцова“. Мною підготовлена акція 1. IX. 43 р. в с. Грядки, Вертецького р-ну. Для прикриття своєї юдиної роботи, в порозумінні з німецькою поліцією я перебував у той час теж у селі Грядки і мав в час оточення села втікати не до лісу, а на поле, куди німецька поліція мала стріляти.

Сидорчук Мілетій з с. Дубні, псевдо „Іван“, зізнав, що він працював з німцями: „Від начальника НКВД Соловйова я дістав інструкцію, щоб допомогти німцям в боротьбі з українським народом. Я виконав таку роботу: доніс німецькій поліції про діяльність українського р-ну, що викликало акцію в с. Ляшівка, Острівського р-ну, в якій замордовано 64 особи. Я викликав повстанців з Мізоча і доніс на них, що вони грабують і палять села“.

станції повезли в напрямі с. Мостів, і це викликало бомбардування. На мій донос німці провели акцію в с. Ступні, де була господарств. Я особисто спричинився до спалення цілого с. Мізоча і с. Суймів, Мізоцького р-ну".

Локіт Адам, псевдо „Лашук“, зізнав: „5-го січня 1943 р. за дорученням я здався у німецький полон. Для здобуття довір'я гестапо я дав брехливі матеріали про ряд полонених, яких німці розстріляли. В 1943 р. я за дорученням НКВД брав активну участь у поборюванні революційного руху, в паленні сіл та вимордовуванні населення німецькою поліцією.“

Ось тільки деякі факти, як на спілку з імперіялістичними бандитами Гітлера большевицькі імперіялістичні банди „визволяли“ український народ. Там, де постало питання, кому грабувати народи і працюючі маси, імперіялісти гризлися між собою, як собаки. Як тільки постала загроза імперіялістам з боку народів, тоді вони знаходили спільну мову та творили спільний фронт проти народу.

У відповідь сталінсько-большевицьким імперіялістам на усі скажені їх напади на український народ ми запевняємо: ніякі диявольські пляни спільної боротьби проти народу, ніякі грабунки, вбивства і палення сіл бандами НКВД і НКГБ, ніякі „ідейно-політичні“ брехні їх не врятують. Народ не сліпий. Він виразно бачить бандитське імперіялістичне обличчя. Спільний протинародний наступ імперіялістів на народ і їх співпраця залишаться раз назавжди в народній пам'яті, їх ніколи уже не забути.

ВПАЛИ НА ПОЛІ СЛАВИ

МОВЧАН, заступник Обласного Провідника ОУН Запорізької області, загинув у бою з німецькими окупантами в квітні 1943 р.

ЛИСИЙ, Окружний Провідник ОУН на ОіСУЗемлях, загинув від німецької кулі в Умані в червні 1943 р.

ЯРОСЛАВ ПЕТРЕЧКО-ГРАБ, Краєвий Референт СБ на ОіСУЗемлях, провідний член ОУН, загинув з рук німецьких опричників у листопаді 1943 р.

КОСТЬ, заступник Краєвого Референта СБ на ОіСУЗемлях, загинув у боротьбі з сталінськими бандами на Уманщині в січні 1944 р.

СТОРЧАН, к-р куреня УПА-Південь, знааний з німецьких і сталінських окупантів, загинув на Волині з большевиками 24 квітня 1944 р.

МАМАЙ, родом з Полтавщини, к-р куреня на ОіСУЗемлях та ПЗУЗ, учасник боїв на Гурамах 25 квітня 1944 р.

КРОПИВА, начальник штабу УПА-Південь, знааний з боїв проти гітлерівських і сталінських енкаведистів в с. Кордишеві, на Остріжчині 1944 р.

ОМЕЛЯН ГРАБЕЦЬ-БАТЬКО, Провідник Районної Округи ОУН на Осередніх Українських Землях, к-р ГВ УПА, довголітній визначний член ОУН, що, не шкодуючи себе, все йшов у перших рядах революційного авангарду, загинув у бою з большевиками 10 червня 1944 р. на Вінниччині.

ДОВБУШ, к-р куреня УПА-Південь, учасник боїв проти гітлерівських і сталінських загарбників на теренах Волині, Вінниччини й Кам'янець-Подільщини, загинув у червні 1944 р. з большевиками.

Генерал СТУПНИЦЬКИЙ-ГОН, начальник штабу УПА-Північ, полковник армії УНР, визначний в громадській діяч, оточений з усіх боків большевиками, бився з ними у бою і загинув 30 липня 1944 р.

ЛЕМКО, визначний член СБ Краєвого Проводу Юнацтва ЗОУНР, організаторський референт Районної Округи ОУН на ОіСУЗ, загинув у бою з большевиками 4 р. на Остріжчині (ПЗУЗ).

Майор МАКАРЕНКО, визначний член ОУН, шеф ш УПА-Північ, впав 8. III. 44 р. у боротьбі з німецькими ок.

Сотник ВАДИМ, військовий інспектор КВШ УПА-Захід, нув у жовтні 44 р. в бою з большевиками.

Поручник ТКАЧУК, член ОУН, ад'ютант команданта старшинської шк УПА, загинув у бою з большевиками 15. X. 44 р.

Поручник капелян о. др. РАФАІЛ, духовник старшинської школи, загинув у бою з большевиками 15. X. 44 р.

Поручник ГАМАЛІЯ, курінний УПА, загинув 1. XI. 44 р. у бою з большевиками в Чорному Лісі (Станиславівщина).

МИРОН ГОЛОЯД-ВЛОДКО, визначний член ОУН, загинув у бою з большевиками 1 листопада 1944 р.

ТИМКО ГАЛІВ-ЧОРНОВІЛЬ, б. член Обласного Проводу ОУН, підреферент одної з референтур КП ОУН ЗУЗ, загинув у бою з большевиками 1 листопада 1944 р.

ХРИСТЯ, одна з визначних членок ОУН, загинула у бою з большевиками 1 листопада 1944 р.

ПАНЬКО, к-р куреня УПА-Південь, учасник боїв на Гурбах, знаний з багатьох успішних боїв проти гітлерівських і сталінських загарбників на Волині, Вінниччині і Кам'янець-Подільщині та з імпозантних бойових рейдів у глибоке заплля ворога, загинув у бою з большевиками 15 листопада 1944 р.

Поручник ЄВШАН, курінний УПА, загинув у бою з большевиками в листопаді 44 р.

Поручник НЕЧИПІР, член штабу Воєнної Округи УПА, загинув у бою з большевиками в листопаді 44 р.

Поручник КОЗАК, шеф штабу Воєнної Округи УПА, загинув у бою з большевиками 24. XI. 44 р.

Поручник СЕРГІЙ, член ОУН, начальник одного відділу КВШ УПА-Захід, загинув 2. XII. 44 р. у боротьбі з большевиками.

КОРІНЬ, родом з Одещини, визначний організатор студентства в Одесі, впав 6 грудня 1944 р. у бою з большевиками разом із п'ятьма іншими членами ОУН.

СВИСТУН-ЯСЕН (Ярбей), начальник штабу УПА-Південь, провідний член ОУН на ОІСУЗемлях, визначний революціонер і командир, зразковий організатор повстанських відділів УПА, командувач боїв на Гурбах, загинув 8 грудня 1944 р. у бою з большевиками.

СЛАВКО-ЯР, начальник зв'язку ОУН при Проводі ПЗУЗемель, загинув у бою з большевицькими бандами 8 грудня 1944 р.

Сотник КАРПЕНКО ДМИТРО-ЯСТРУБ, родом з СУЗ, курінний УПА, загинув 17. XII. 44 р.

САНДІ, к-р куреня УПА-Південь, заступник к-ра ВО УПА на Осередніх Українських Землях, учасник багатьох боїв проти німецьких і большевицьких загарбників, загинув у бою з большевиками в Кам'янець-Подільщині й Галичині та з рейдів у глибоке заплля ворога, загинув у бою з большевиками 18. XII. 44 р.

Поручник КОСІВ, член ОУН, командувач боїв на Гурбах, загинув у бою з большевиками 23. XII. 44 р. у бою з большевиками.

ВОЛОДИМИР ГОЛОЯД, визначний член ОУН, загинув у бою з большевиками 23 грудня 1944 р.

ЧОРНИЙ, керівник одного з осередків ОУН, зразковий організатор і бойовик, загинув 4. I. 1945 р. у бою з большевиками.

ГРИГОР, керівник одного з осередків ОУН, загинув 5 березня 1945 р. у бою з большевиками.

ХОМА-АЛЬФРЕД, співробітник одного з осередків ОУН, загинув 14 березня 1945 р. у бою з большевиками.

ІЖ, Окружний Провідник ОУН, загинув у березні 1945 р. у бою з большевиками.

СПАРТАК-ПОМСТА, визначний член ОУН, загинув у бою з большевиками 10. IV. 45 р.

СЛАВА БОРІСЛАВ ЗАЛЮ УКРАЇНИ!

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

ПІЗ УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ

Що лишилося наших
історичних пам'яток

Знає на всій Україні ні одної такої місцевості, з якої або в якій не впали б на полі слави Борці за волю України. По всіх майже місцевостях України на вічну пам'ять Героїв місцеве населення насипало високі могили та поставило на них пам'яткові хрести. І от ці свідки нашої визвольної боротьби з усіма окупантами вкололи в очі большевицького варвара, він з дикою залістю взявся знищувати ці наші історичні пам'ятки, розкопуючи могили або ставлячи на них свої стовпи, обвішуючи їх большевицькими зірками і лозунгами — символами сталінсько-большевицької окупації України. Але ж народ з цим варварством окупанта веде священну боротьбу.

І так, наприклад, вночі з 1. на 2. XII. 44 р. на цілому терені Чортківщини (Тернопільська область) з усіх могил українських Героїв скинено всі большевицькі стовпи, а на їх місце знову поставлено високі хрести. Оскаженілий варвар-окупант зараз же в наступних днях познищував ці новопоставлені хрести: 3. XII. 44 р. в с. Біла, 4. XII. в с. Стара Ягольниця, 5. XII. в с. Ріпинці, 11. XII. в с. Шульганівка та в усіх інших селах. Таке саме діється по всіх областях не тільки Галичини, але й Волині, де, наприклад, у с. Сехів, Сарненського р-ну, 17. XII. 44 р. окупант мінами висадив могилу українських Героїв. Усіх таких випадків годі і перерахувати.

Але по всіх цих місцевостях уже кілька днів пізніше появились нові хрести на могилах. І так, наприклад, за одну ніч із 24. на 25. XII. 44 р. з'явилися нові хрести на могилах у всіх селах Бучаччини в Тернопільській області. І скрізь наш народ зберігає славу пам'ять полеглих своїх найкращих синів — Борців за волю України.

Большевицькі провокації

Сталінські виродки намагаються різними способами й засобами здобувати довір'я українського населення.

Наприклад, у с. Сільце (Підгаєцький Тернопільська область) енкаведисти часто заходять до церкви, вдають моляться, навіть спішать класти го під євангеліє. Також стараються зайти балачки з селянами, мовляв, щирі українці й ніколи не шкодили деревцям...

Такими „ягнятками“ не раз прикидаються сталінські опричники. От 13. XII. 44 р. в с. Біла (Чортківщина, Тернопільська область) вони вбили трьох ні в чому невинних українців — двох чоловіків і одну жінку. Наступного дня вбивці намагалися поширити брехню, що це зробили нібито бандерівці...

А 19. XII. 44 р. ці самі вбивці в цьому ж селі зграбували в селянина Миколи Скрипника весь чоловічий і жіночий одяг, брешучи при тому, що вони нібито українські повстанці, борці за самостійну Україну. Але в цих убивцях і грабіжниках селяни добре пізнали сталінських виродків, бо вони вже не раз бачили їх у своєму селі під час енкаведівських погромів.

9. і 10. II. 45 р. в м. Отинії (Станіславщина) сталінські блазні застосували таку пропагандивно-провокаційську методу: 30 енкаведистів, які знали українську мову, пішли вночі за місто на станцію Ворона, звідтіля у різних одягах (німецьких, советських, мадярських, цивільних) зі зброєю і без зброї ішли головним шляхом до міста зголошуватися на военкомат, нібито вони українські повстанці, які зрозуміли недоцільність визвольної боротьби й ідуть прохати ласки у большевиків. У містечку були ці блазні дополудня, а пополудні верталися назад, нібито відпущені военкоматом додому. Як стемніло, сталінські блазні тихесенько вернулися до містечка на свої квартири. Місцеве населення мало справу дуже смішне й безплатне.

Українці розшифровують провокаційні

Помічі

не чува... сталін-
шевицькі... прово-
кції... жebraчування
так, наприклад:
воградській області, з колгос-
зграбовано вже понад п'ять 2 мі-
пудів хліба, тепер вимушено ще
ково здати 3.400 тисяч пудів хліба.
лгоспи Верхньо-Дніпровського р-ну,
ропетровської області, змушуєть-
аги поза пляном ще 180 тисяч пу-
дів хліба.

У колгоспах Щорського р-ну, Дніпропетровської області, за один день большевиків одерли поза пляном 42 тисячі пудів

Із П'ятихатського р-ну, Дніпропетровської області, з якого здерто вже 300 тисяч пудів, постановлено додатково вивезти ще 150 тисяч пудів хліба.

У Скільському р-ні, Дрогобицької області, колпаківські партизани під час облав на українські села накладали на селян контрибуції по 200—300 кг збіжжя від господарства.

1. XII. 44 р. в с. Теодорівка, Сарненського р-ну, Рівенської області, сталінські партизани разом з енкаведистами пограбували населення.

2. XII. 44 р. в с. Борове, Сарненського р-ну, сталінські партизани пограбували у місцевого населення коні і корови.

8. XII. 44 р. в с. Селищі, Сарненського р-ну, 42 сталінські виродки пограбували місцеве населення, повибивали вікна в деяких хатах та постріляли худобу.

24. I. 45 р. в с. Олеша, Товмачького р-ну, Станиславівської області, енкаведисти під час обшуку зграбували у селянина Проця Мельничука 2 тисячі карбованців.

Конфіскація всього рухомого й нищення нерухомого майна всіх вивезених українських родин, непосильні податки, контрибуції та грабунок усього, що під руки попало, під час багаторазових обшуків і облав—це скрізь відома большевицька язва. А українські маси примирають уже голодом...

Знущення і вбивства

Сталінські кати жакливо знущаються над мирним українським населенням, тортурують і фізично знищують ні в чому невинних людей, не щадять при тому ні жінок, ні дітей. Ось кілька канадських фоток:

6. XII. 44 р. в с. Заліщичина, Тернопільської області, сталінські кати розстріляли двох невинних чоловіків хлібного заводу.

7. XII. 44 р. в с. Гоголівка (Заліщичина, Тернопільської області) арештувало громадянина Вишинського, який на тортурі при допитах збожеволів. Тоді сталінські опричники відпустили його додому. Але 10. XII. 44 р. кати приїхали, щоб забрати жертву. Скатований Вишинський у наступі розпуки зарізався.

9. XII. 44 р. в м. Устечко (Заліщичина, Тернопільської області) сталінські опричники вбили 16-річного юнака.

11. XII. 44 р. в с. Садки (Заліщичина, Тернопільської області) енкаведисти вбили двох старих чоловіків і двох молоденьких юнаків.

12. XII. 44 р. у присілі Шитівці (Заліщичина, області), 6 міліціонерів-партійних виставили в с. Заліщиці запалили сподаря, 60-річного старика Йосипа Мандзюка і селянку Варвару Товаришську, зв'язавши їм руки колючим дротом і виколовши очі, живцем вкинули у вогонь.

12. XII. 44 р. ці самі сталінські кати спалили в с. Вигода одну хату, а в с. Синьків (Заліщичина), запаливши хату, живцем вкинули у вогонь господарю та ще вбили одного стрічного селянина.

28. XII. 44 р. в с. Красна (р-н Ланчин, Станиславівська область) сталінські бандити вбили господарю та спалили господарство за те, що в хаті знайшли 20 бохонців хліба.

В Стрийщині і Самбірщині під час облав від 15. XI. 44 р. — 15. I. 45 р. сталінські бандити зловили 276 мирних людей, з яких закатували 87 та поранили 18. Також грабували та по-звірськи били всіх людей без розбору.

12. I. 45 р. в с. Лолин (р-н Вигода, Станиславівської області) сталінські бандити вбили під час облоги 40 осіб мирного населення.

20. I. 45 р. сталінські кати вивели із станиславівської тюрми двох в'язнів і повісили їх у середмісті на приготівлених шибеницях.

24. I. 45 р. 15 сталінських опричників, проїжджаючи з Надвірної до Солотвини та зустрівши по дорозі копальняних робітників, які працюють у Старуні (Станиславівщина), почали на них стріляти, при чому одного поранили, а решту, зловивши, побили. Коли ж робітники показали посвідки праці, їх звільнили, кажучи: „Нам це не шкодить, бо ви й так бандерівці...“

27. I. 45 р. в с. Дем'янка Лісна (Стрийщина, Дрогобицька область) енкаведисти геть-чисто пограбували та знищили всі господарства, а людей вивезли в райцентр за те, що в цьому селі місцеві люди знищили 6 сталінських пропагандистів, які переводили мітинг.

5. II. 45 р. в с. Манява, Солотвинського р-ну, Станиславівської області, сталінські виродки спалили два господарства під лісом та замучили ні в чому невинну 65-річну жінку.

Осередніх і Східних Українських большевицькі окупанти терором утворюють жінок і дітей до найважчих їх робіт, не даючи їм за це належливості користуватися будьякими продуктами їх колгоспної праці.

у с. Слобідка, Шелуньської області, окупували двох жінок карою по 5 років за присвоєння одного мішка колгоспної половини... Та це щоденні явища по всій Україні.

Самооборона народу

Доведене до краю, українське населення скрізь організовує свою самооборону перед звірствами сталінських окупантів:

7. XI. 44 р. самооборонний відділ у Сарненському р-ні, Рівенської області, із засідки знищив одного енкаведиста.

6. XII. 44 р. на 70 сталінських людоловів з Огинії, які переводили в с. Торговиця, Отинійського р-ну, Станиславівської області, облаву, наскочив самооборонний куш, відбив зловлених в облаві людей, вбив 2 енкаведистів і 2 поранив, а 2 „істребітелі“ взяв у полон. Решта напасників панічно втекла, залишивши 2 підводи награбованого селянського майна, яке віддано власникам.

13. XII. 44 р. до м. Устечко (Заліщичина, Тернопільська область) з напрямку Городенки вдерлася частина большевиків у цивільних одягах, а друга частина з кулеметами і мінометами розкладалася на другому березі Дністра. Разом було поверх сотні сталінських посіпак. Вони почали обстрілювати село. Нашвидку zorganizована самооборона, в якій приймали участь старики та діти, не допустила ворога в село. В цій самообороні геройською смертю загинуло 3 селян, а напасники втратили понад 40 убитими.

17. XII. 44 р. самооборонний відділ в силі двох роїв зробив засідку на сталінських людоловів, які верталися з облави в с. Оглядів (Радехівщина, Львівська область). У бою знищено 23 енкаведистів.

19. XII. 44 р. в околиці с. Поточиська (р-н Черниліця, Станиславівська область) самооборонні кушечі відділи звели цілоденний бій з переважаючими большевицькими силами. Ворог утратив 10 убитими й 1 вантажну автомашину з награбованими харчами.

26. XII. 44 р. самооборонний відділ зробив наскок на м. Топорів (Радехівщина, Львівська область). Висадже в повітря будинок НКВД та приміщення „істребітелі“. Розбито „істребітельний батальон“ і знищено сексотів.

1. I. 45 р. сталінські людолови вступили в облаву в с. Струпків (Станиславівщина), намагаючись вивезти 5 ро-

Місцевий самооборонний відділ заатакував напасників кулеметним вогнем, і вони в паніці втекли.

4. I. 45 р. в с. Ладичин, Микулинецького р-ну, Тернопільської області, самооборонний відділ звів бій з енкаведистами і стрибками. У наслідку 1 енкаведиста і 4 стрибків вбито, а 2 енкаведистів взято в полон.

5. I. 45 р. самооборонний відділ у силі 20 чоловік зробив наскок на большевицьку заложу в с. Ладичин, Микулинецького р-ну, Тернопільської області. Знищено 5 енкаведистів. Викликана ворогові на допомогу сотня стрибків під вогнем 4 повстанських кулеметів панічно розбіглася.

5. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на сталінських бандитів, які верталися з акції на с. Копитів (Сокальщина, Львівської області) і везли награбоване там селянське збіжжя. Вбито начальників НКВД і НКГБ та 8 „істребітелі“, відібрано збіжжя та здобуто зброю.

6. I. 45 р. в с. Пронятин, біля Тернополя, 20 енкаведистів обскочили хату, в якій квартирували 4 бойовики з самооборонного відділу. В бою вбито 3 енкаведистів та 4 ранено.

9. I. 45 р. 150 сталінських людоловів робили облаву на с. Човгані, Болахівського р-ну, Станиславівської області. Два самооборонні кушечі в силі 45 бойовиків знищили в бою біля 50 людоловів.

9. I. 45 р. в с. Івачів Горішній (р-н Глубічок Великий, Тернопільська область) наші бойовики вбили прокурора Глубічанського р-ну та 4 енкаведистів.

13. I. 45 р. в с. Заліщичина, Тернопільська область, в наслідок бою самоборонний відділ знищив 13 сталінських посіпак.

12. I. 45 р. в с. Копитів, Тернопільщини, самооборонний відділ озброїв місцевих жителів зброєю проти большевиків.

1. I. 45 р. самооборонний відділ зробив засідку на 16 енкаведистів, які грабували населення в с. Скоморохи (Чортківський р-н, Тернопільська область). В бою знищено 15 енкаведистів.

45 р. на хуторі коло с. Драга (Тернопільщина) з метою трустити бувати приїхало 15 сталінських агітаторів і натрапили на хату, в якій перебували 2 бойовики зі самооборонного відділу. Вбивши 4 льотчиків, наші бойовики прорвалися з оточення. З бази в с. Маріанки напасники покликали собі на допомогу ще 200 агітаторів і одного літака.

19. І. 45 р. в с. Заріччя (Солотвинський р-н, Станиславівська область) 1 бойовик самооборонного відділу вбив 2 старшин нквд.

19. І. 45 р. біля с. Ілавче (Теребовельщина, Тернопільська область) бойовики самооборонного відділу зі засідки знищили 1 енкаведиста і 4 сталінських стрибків.

4. ІІ. 45 р. біля Солотвини (Станиславівська область) сталінські посіпаки попали на засідку самооборонного відділу, з якої двох посіпак вбито, а двох зловлено живими.

4. ІІ. 45 р. зі Солотвини до Станиславова їхало 25 енкаведистів. Між Заріччям і Дзвинячем самооборонний відділ у силі роя зробив на них засідку і вбив 3 енкаведистів.

5. ІІ. 45 р. біля с. Загвіздь (б. Станиславова) один бойовик самооборонного відділу вбив секретаря нквд і його прибічника.

8. ІІ. 45 р. між сс. Пнів'є і Битьків (Надвірнянський р-н, Станиславівська область) бойовики самооборонного відділу знищили в перестрілці 3 сталінських посіпак.

8. ІІ. 45 р. вночі між сс. Ляцьке Шляхетське (Тисьменницький р-н) і Ворона (Отинійський р-н, Станиславівська область) 4 бойовики самооборонного відділу натрапили на ворожу заставу. В бою наш кулеметник убив 3 ворогів, а сам, важко поранений, бачачи своє безвихідне становище, розірвав себе гранатою. Друзі його вийшли з ворожої пастки щасливо.

9. ІІ. 45 р. в с. Торське (Заліщищина, Тернопільська область) самооборонний відділ знищив енкаведистів, між ними наче й начальника.

11. ІІ. 45 р. 6 бойовиків самооборонного відділу знищили енкаведистів, а шляху м. Надвірнянська область.

Народна самооборона зростає, і раз ширші кола українського повстання.

З БОІВ УПА

Українська Повстанча Армія — тично-збройна, національно-визвольна сила українського народу — росте і гутіє в безупинній героїчній боротьбі проти сталінсько-більшевицького імперіалізму — найлютішого ворога України.

17. VIII. 44 р. в лісі біля с. Го Маневицького р-ну, Волинської області чота одного відділу УПА-Північ чисто розбила засідку нквд.

25. VIII. 44 р. на урочищі Пос біля Кухоцької Волі, Маневицького

Волинської області, в під ком. О. звів бій з нквд. Ворог утратив 6 і біля 40 раненими.

4. IX. 44 р. в с. Грива, біля Кухоцької Волі, Маневицького р-ну, Волинської області, відділ УПА-Північ при участі підвідділу під ком. Б. звів бій з 72 енкаведистами, яких заскочено у шкільному будинкові. Ворог утратив 20 убитими і 40 раненими. Після короткого бою над'їхала ворогові підмога в силі 18 енкаведистів, яку повністю розбито; вбито 16. сталінських бандитів. Разом ворог утратив 36 убитими і 40 раненими.

2. X. 44 р. на Піщатинських хуторах, Дедеркальського р-ну (Катербург, Тернопільська область), рейдуючий відділ під ком. В. звів бій з енкаведистами, завдаючи їм важких втрат.

6. X. 44 р. на хутори Кринки, Камінь-Коширського р-ну, Волинської області, під час постою чоти одного відділу УПА-Північ напало на неї 50 енкаведистів. Ворога повністю розбито.

11. X. 44 р. у лісах біля с. Яргорів (б. Монастириськ, Тернопільської області) одна сотня УПА, кількаразово заатакована більшою силою большевиків, звела з ними успішний бій: розбила дві большевицькі роти та визволила 15 арештованих українців.

11. X. 44 р. на повертаючих з облати в с. Медина (Галицький р-н, Станиславівська область) сталінських розбійників наскочили два невеличкі відділи УПА. Ворога повністю розбито. Впало вбитими і потопилося б. 80 сталінських погромників. Чванькуваті енкаведисти панічно втікали, а, заскочені з усіх боків повстанцями, плакали та просили помилування.

16. X. 44 р. в год. 22-й рейдуючий відділ УПА під ком. В. разом з відділом УПА під ком. С. зробили наскок на большевицький районний центр Ланівці (Крем'янецьчина, Тернопільська область), під час якого обстріляно ворожі установи, знищено телефонну сполуку, позривано мости та знищено залізничні рейки.

25. X. 44 р. в с. Биківці, Дедеркальського р-ну, Тернопільської області, відділ УПА звів бій з енкаведистами і завдав їм дошкульних втрат.

3. X. 44 р. два роти відділу УПА „Лісови“ зробили засідку на 17 енкаведистів, після обшуків у с. Слав'ятині, їхали прямі Шумлянської Діброви (Підгайчина, Тернопільська область). В бою вбито 8 енкаведистів і 3 полонено.

XI. 44 р. в Чорний Ліс (а область) большевики атакували відділів УПА б. 15 танками й гарматами, між ними спецвідділи НКВД і НКГБ усіх районів області. 31. X. 44 р. курінь УПА „С“ розбив великі ватаги большевиків та змусив їх відступити. 1. XI. 44 р. дуже завзято боровся відділ УПА під ком. Гамалієв, пробиваючись з большевицького оточення. Плянана большевиками велика ліквідаційна акція не вдалася. У цих боях загинуло 38 українських повстанців, а ворог утратив понад 200 вбитими та дуже багато раненими.

29. X. 44 р. біля с. М. на Підкарпатті 3 роти сталінських бандитів шість разів безуспішно наступали на табір УПА „Верховинці“, втративши при тому б. 80 вбитими та багато раненими.

31. X. 44 р. повстанці відділу УПА „Б“ б. Корчунку Дібринівського, Рогатинського р-ну, Станиславівської області, знищили 4 енкаведівських розвідувачів.

1. XI. 44 р. відділ УПА „О“ біля с. Слав'ятини, Підгаєцького р-ну, Тернопільської області, знищив у бою б. 70 сталінських посіпак.

4. XI. 44 р. відділ УПА під ком. Б. у Тростянецькому лісі, Долинського р-ну, Станиславівської області, розбив вузькоколіїну залізничну машину та знищив усі залізничні мости.

4. XI. 44 р. рейдуючий відділ УПА під ком. Б. в с. Нігині, Смотрицького р-ну, Кам'янець-Подільської області, зняв телефонний обсерваційний пункт та звільнив людей, призначених большевиками на вивіз у Донбас.

5. XI. 44 р. біля м. Отинія (Станиславщина) розвідка одного з відділів УПА знищила 5 енкаведистів.

6. XI. 44 р. у с. Куяви, Ярмолинецького р-ну, Кам'янець-Подільської області, повстанці знищили 3 енкаведистів.

8. XI. 44 р. біля станції Остоки, Сарненського р-ну, Рівенської області, українські повстанці зірвали большевицький ешелон.

9. XI. 44 р. повстанці відділу УПА „Ж“ зі засідки на шляху Новоселиця—Доліна, Долинського р-ну, Станиславівської області, знищили 5 енкаведистів, звільнили 18 арештованих українських громадян з м. Вигоди.

10. XI. 44 р. в с. Залав'я, Сарненського р-ну, Рівенської області, 120 сталінських розбійників поверталися з набованим майном до Рокітна. Між в'ям і Рокітном українські повстанці били засідку. Зав'язався бій,

тільки 15 розбійників втекло живими. Решта трупом вкрила поле бою. Здобуто великі трофеї.

10. XI. 44 р. біля с. Сливки (Перегінський р-н, Станиславівська область) українські повстанці знищили 26 сталінських пропагандистів, які їхали на села влаштовувати мітинги.

11. XI. 44 р. в с. Княжолука, Болехівського р-ну, Станиславівської області, українські повстанці розбили відділ енкаведистів, знищивши при тому 18 сталінських катів.

11. XI. 44 р. під час большевицької облоги на Болехівські ліси, б. с. Болехів, Долинського р-ну, Станиславівської області, одна чота сотні УПА під ком. Б. розбила 3 большевицькі автомашини і, пробиваючись з большевицького оточення, знищила б. 90 сталінських напасників.

11. XI. 44 р. в с. Тростянець, Долинського р-ну, Станиславівської області, большевики наскочили на дві сотні УПА під ком. Р. і Я. В бою наші сотні знищили б. 60 сталінських напасників.

11. XI. 44 р. в с. Ямниця, Станиславівського р-ну, українські повстанці знищили 2 енкаведистів, між ними лейтенанта НКВД.

12. XI. 44 р. в с. Ріпне, Долинського р-ну, Станиславівської області, 3 рої сотні УПА „Ж“ наскочили на ворожий військовий магазин і забрали зброю.

14. XI. 44 р. між сс. Креховичі і Надіїв, Долинського р-ну, Станиславівської області, українські повстанці зірвали залізничні рейки, знищивши при тому большевицьку охоронну стежу.

14. XI. 44 р. в с. Ж., зміцнена двома чотами під ком. І. і двома чотами під ком. З., ода, Долинського р-ну, Станиславівської області. Знищили 2 енкаведистів, здобуто 2 автомашини та багато амуніції.

20. XI. 44 р. в с. Дуліби, Долинського р-ну, українські повстанці, що розбили большевиками, що розбили облогу на блюдицькі ліси, Долинського р-ну, Станиславівської області.

Сотня повела зручний маневр, яком чого большевики звели між собою бій. Впало на полі бою біля большевиків.

6. XI. 44 р. у с. Висоцька, Галицького р-ну, Станиславівської області, один чоти під ком. Ч. знищив 18 сталінських „істребітелів“.

11. XI. 44 р. українські повстанці виконали наскок на м. Товмач (Станиславщина). Без пострілу знищено тюремну охорону та визволено б. 150 ув'язнених.

них українських громадян, а тюрму підміновано й висаджено в повітря.

18. XI. 44 р. в с. Загвіздь (Станиславівщина) одна чота УПА знищила 3 „істребітелі“.

19. XI. 44 р. в с. Янівка, Рожнітівського р-ну, Станиславівської області, одна чота УПА знищила 4 енкаведистів, між ними начальника рожнітівського нквб.

20. XI. 44 р. в с. Ляхівці (Богородчанський р-н, Станиславівська область) одна чота УПА знищила большевицьку заставу в силі 12 „істребітелі“.

20. XI. 44 р. два рої сотні УПА під ком. Д. зробили засідку на 220 сталінських людоловів, що поверталися з облави в с. Красна, Калуського р-ну, Станиславівської області. У засідці впало 13 людоловів убитими і 20 раненими.

20. XI. 44 р. між Перегінськом і Рожнітовом, Станиславівської області, сотня УПА „С“ під ком. Х. знищила большевицьку автомашину. Та сама сотня

21. XI. 44 р. звільнила з большевицьких рук 13 арештованих українських громадян, а 23. XI. 44 р. спалила на р. Лімниці два великі мости.

23. XI. 44 р. біля с. Довге (Стрийщина, Дрогобицька область) одна чота відділу УПА „Б“ розбила відділ енкаведистів. Визволено 80 арештованих громадян, знищено 52 енкаведистів та здобуто багато зброї.

23. XI. 44 р. біля с. Красна, Калуського р-ну, Станиславівської області, сотня УПА під ком. О. знищила в большевицькому опірному пункті 11 сталінських розбишаків.

24. XI. 44 р. сотня УПА ім. Гамалії під ком. П. наскоки на м. Лисець (Станиславівщина) та Лисець розбила ворожу автомашину, містечку обстріляла артилерійським метним вогнем.

24. XI. 44 р. сотня УПА ім. Гамалії знищила на м. Богородчани (Богородчанський р-н, Станиславівська область) будинки нквб і в'язнів.

24. XI. 44 р. сотня УПА ім. Гамалії розбила будинки нквб і в'язнів.

24. XI. 44 р. сотня УПА „З“ під ком. С. наскоки на м. Солотвину, Станиславівської області. Повстанці с. будинки нквб і в'язнів та звільнили в'язнів.

24. XI. 44 р. в с. Зав'ї, Калуського р-ну, Станиславівської області, дві чоти УПА „З“ вбили зі засідки 6. 50 сталінських „істребітелі“.

24. XI. 44 р. відділ УПА „П“ обстріляв з гранатомета будинки нквб і в'язнів у районному осередку Ст. Нові, Дрогобицької області.

27. XI. 44 р. сотня УПА ім. Хмелюка і сотня УПА ім. С. Тетяна (Хмельницька область) знищили 16 енкаведистів.

28. XI. 44 р. в с. Креховецька (Станиславівщина) одна чота УПА під ком. Х., відбиваючись від погоні большевицького батальйону, знищила 7 сталінських погромників.

2. XII. 44 р. в с. Старий Лисець, біля районного осередку м. Лисець, Станиславівської області, сотня УПА „З“ під ком. П. знищила зі засідки 18 сталінських посіпак. Проти нашої сотні виступив зі Станиславова спецвідділ у силі 250 сталінських бандитів. У наступі наша сотня знову знищила понад 50 бандитів.

10. XII. 44 р. в с. Ворона, Товмацького р-ну, Станиславівської області, відділ УПА під ком. П. знищив 5 сталінських людоловів і звільнив 5 арештованих громадян. Тоді до села прийшли большевики в більшій силі та ще й в допомогу собі притягнули бронепотяг. І цим разом повстанці вигнали ворога з села, вбивши 10 сталінських бандитів.

11. XII. 44 р. біля с. Виноград, Отинійського р-ну, Станиславівської області, одна чота сотні УПА „С“ знищила 8 сталінських погромників.

11. XII. 44 р. біля с. Росільна, Солотвинського р-ну, Станиславівської області, одна чота сотні УПА „М“ знищила 15 і поранила 17 енкаведистів.

11. XII. 44 р. відділ УПА під ком. С. заатакував районний осередок Яремче, (Делятинщина, Станиславівської області). В бою убито й поранено біля 100 сталінських посіпак і спалено 12 ворожих автомашин.

12. XII. 44 р. дві чоти сотні УПА ім. І. Богуна під ком. М. зі засідки на шляху Делятин—Дора, у Станиславівській області, знищили 4 ворожі автомашини й 1 тачанку та вбили 28 енкаведистів.

12. XII. 44 р. третя чота сотні УПА ім. І. Богуна зі засідки на шляху Микуличин—Ямне, у Станиславівській області, знищила 4 большевицькі автомашини і 3 підводи та вбила 36 енкаведистів.

12. XII. 44 р. одна чота сотні УПА „С“ зі засідки в с. Дора, Делятинського р-ну, Станиславівської області, знищила 4 ворожі автомашини та вбила 30 енкаведистів.

12. XII. 44 р. відділ УПА „С“ звів бій переважуючою силою большевиків в с. Виноград і Велесниця, Отинійського р-ну, Станиславівської області, в впало понад 100 ворогів убитими.

ХІІ. 44 р. сотенний Ч. з вісьмома ополченнями наскочив на район Галич (Станиславівська область) і знищив там 10 енкаведистів.

11. ХІІ. 44 р. в с. Брустури, Косівського р-ну, Станиславівської області, дві сотні УПА ім. Б. Хмельницького звели бій з ротою енкаведистів. Ворог утратив біля 30 убитими й раненими.

16. ХІІ. 44 р. один відділ УПА зі засідки на шляху Зелена—Пасічна, Надвірнянського р-ну, Станиславівської області, знищив 22 енкаведистів.

16. ХІІ. 44 р. біля с. Воля (Миколаївщина, над Дністром) сотня УПА ім. Гамалії під ком. П. наскочила на сталінських погромників, які гналися за місцевим самооборонним кушем. У бою ворог утратив 18 вбитими і 15 раненими.

16. ХІІ. 44 р. в с. Ганківці, Заболотівського р-ну, Станиславівської області, добровільці, що відходили до УПА, знищили 18 кочуючих там сталінських людоловів. По дорозі вбили ще 16 сталінських „істребітелів“.

17. ХІІ. 44 р. біля с. Рафайлова, Надвірнянського р-ну, Станиславівської області, два українські повстанці вбили начальника нквб і поранили кількох енкаведистів.

17. ХІІ. 44 р. відділ УПА „В“ зробив наскок на районний осередок Стріліська Нові (Дрогобицька область). Повстанці звільнили 40 в'язнів і вбили 35 сталінських опричників.

17. ХІІ. 44 р. під час наскоку на Стріліська Нові відділ УПА „П“ зробив засідку на шляху Стріліська Нові—Бібрка (Львівська область) і знищив 20 енкаведистів.

18. ХІІ. 44 р. в с. Молодятин (р-н Печеніжин, Станиславівська область) повстанці одного відділу УПА під ком. В. знищили 5 сталінських погромників.

19. ХІІ. 44 р. в с. Чертіж, Журавенського р-ну, Дрогобицької області, одна сотня УПА відбила людей, призначених на вивіз, і знищила 14 сталінських людоловів.

21. ХІІ. 44 р. в с. Глибоке, Богородчанського р-ну, Станиславівської області, одна сотня УПА вдарила на большевицький батальйон, який там робив облаву. Ворог залишив 12 убитих. Чотири дні пізніше сталінські „істребітелі“ знову хотіли влаштувати облаву на село, але повстанці й цим разом змусили їх втікати.

22. ХІІ. 44 р. в с. Красноставці, Снятинського р-ну, Станиславівської області, українські повстанці врятувал

ред вивозом 7 українських родин, вбивши 5 сталінських людоловів.

31. ХІІ. 44 р. один курінь УПА в бою між Заболотом і Снятином (Станиславівська область) знищив біля 30 сталінських окупантів.

2. І. 45 р. в с. Остриня, Товмацького р-ну, Станиславівської області, українські повстанці знищили одну ворожу автомашину, вбили одного заслуженого большевика, поранили старшого лейтенанта військ нквд та схопили живцем одного „істребітеля“.

5. І. 45 р. в с. Рип'янка, Калуського р-ну, Станиславівської області, відділ УПА в бою з ротою погранвійськ нквд знищив біля 30 сталінських горлорізів.

5. І. 45 р. біля с. Старий Лисець (Станиславівщина) одна чота УПА під ком. М. звела перестрілку з большевиками, від якої ворог утратив одного вбитого та більше десяткараних.

7. І. 45 р. в с. Загвіздь (Станиславівщина) чота УПА під ком. М. знищила 4 енкаведистів.

7. І. 45 р. в с. Рибно (Станиславівський р-н) курінь УПА „С“ звів бій з большевицьким відділом. Два дні пізніше большевики в силі двох батальйонів наскочили знову на с. Рибно. Відділ УПА оборонив село, знищив біля 80 сталінських напасників і спалив їм 2 грузовики.

13. І. 45 р. в с. Чорний Потік (р-н Печеніжин, Станиславівська область) сотня УПА під ком. Д. звела бій з енкаведистами, які робили там облаву. В бою знищено біля 30 сталінських людоловів.

15. І. 45 р. в с. Вікторів, Галицького р-ну, Станиславівської області, одна чота УПА під ком. М. зловила 6 підстаршин нквд.

16. І. 45 р. в с. Скалатщина, Тернопільської області, українські повстанці звели бій з сталінськими погромниками на хату, в якій вони жили. В бою українські повстанці вбили 12 і поранили 14 сталінських погромників, загинули герой-смертю.

17. І. 45 р. 250 большевиків з Болеко-скочили на сотню УПА під ком. Б., вартувала між сс. Тисів і Церва (Болахівський р-н, Станиславівська область). Бій тривав цілий день. Большевики втратили понад 30 вбитими, а попало живими в руки повстанців.

18. І. 45 р. біля с. Спас, Рожнітвського р-ну, Станиславівської області, сотня УПА під ком. З. розбила большевиць-

кий відділ. Ворог утратив 10 убитими, а 15 зловили повстанці.

21. I. 45 р. в сс. Глибоке і Саджава (Богородчанський р-н, Станиславівська область) відділи УПА під ком. Р. і Б. звели бій з 400 сталінськими бандитами, підтримуваними двома літаками. В Глибокім знищено 132, а в Саджаві 16 бандитів.

21. I. 45 р. один відділ УПА наскочив на районний осередок Глубічок Великий (Тернопільська область). Знищено будинок воєнкомату, перервано телефонну сполуку Тернопіль — Львів і Тернопіль — Броди та знищено 8 енкаведистів.

22. I. 45 р. 3 большевицькі роти напали на сс. Саджаву і Глебівку, Богородчанського р-ну, Станиславівської області, та почали облаву. На них вдарили сотня УПА „М“ під ком. Б. та сотня УПА під ком. Ч. Большевики почали сильно наступати. Їм на допомогу прибуло ще 2 роти. Для підкріплення повстанських сотень курінний Б. кинув у бій ще дві сотні під ком. О. і Ш. Почався запеклий бій. Большевики панічно тікали, залишаючи вбитих і ранених. Їм на допомогу надлетіло 6 літаків; вони обстрілювали й бомбардували наші відділи. Тоді большевики стягнули собі ще допомогу з Порогів, Солотвини та Надвірні в силі біля 600 штиків. В бою ворог утратив 150 вбитими та стільки ж раненими. Пошкоджено 1 ворожий літак. У цьому бою загинуло смертю героїв 12 українських повстанців.

23. I. 45 р. сотня УПА „З“ під ком. Б. звела бій з двома ротами большевиків біля с. Посіч, Лисецького р-ну, Станиславівської області, наслідком якого впало 13 большевиків.

25. I. 45 р. в с. Ходачів (Тернопільщина) 22 енкаведисти вбили 10 українців, які перебували в селі. Повстанці вбили 6 енкаведистів.

26. I. 45 р. повстанці УПА знищили осідок большевиків в с. Малин (Теребовельська область).

26. I. 45 р. в с. Красна (р-н Лисецький, Станиславівська область) відділ УПА під ком. Х. знищив 3 енкаведистів.

29. I. 45 р. повстанці відбили від енкаведистів 12 українських родин з Козівки (Теребовельщина, Тернопільська область).

30. I. 45 р. в майданських лісах с. Майдан Горішній (р-н Лапчин, Станиславівська область) відділ УПА під ком. Х. звів бій, в якому ворог утратив біля 60 убитими.

31. I. 45 р. до с. Ходачів (Тернопільщина) приїхало 10 х погромників. В селі пр... до зустрічі із 14-ма нашими повстанцями, які в цьому селі квартирували. У наслідку бою впало 14 сталінських погромників убитими і 7 раненими.

3. II. 45 р. в с. Космач (Яблонівський р-н, Станиславівська область) відділи УПА провели ліквідаційну акцію на сталінських бандитів, які тут квартирували. В наслідок кількогодинного бою ворог утратив 30 убитими.

3. II. 45 р. біля сс. Прокурава та Шешори, Косівського р-ну, Станиславівської області, сотня УПА зробила дві засідки. У наслідку недовгих боїв ворог утратив біля 140 убитими і багато раненими.

4. II. 45 р. в с. Крехівці, біля Станиславова, одна чота відділу УПА „З“ під ком. М. звела бій зі сталінськими бандитами; вбито одного капітана і двох лейтенантів військ НКВД.

6. II. 45 р. відділ УПА під ком. О. вдарив з лісу на сталінських людоловів, які переводили облаву в с. Коньчаки, Галицького р-ну, Станиславівської області. Людолови відступили, залишаючи 12 своїх убитих.

7. II. 45 р. в лісі між сс. Красна і Парищі (Станиславівщина) сталінські бандити намагалися оточити відділ УПА „І“. Зав'язався бій, який тривав кілька годин. Ворог утратив біля 85 вбитими.

7. II. 45 р. до с. Перехресне (р-н Жаб'є, Станиславівська область) підійшла група сталінських окупантів з Буковини. Один відділ УПА зробив засідку; вбито 9 напасників. Три дні пізніше біля 300 сталінських окупантів перейшли знову р. Білий Черемош та подалися на села Перехресне й Голови, шукаючи наших відділів. Під с. Голови відділ УПА зробив засідку та в двох потоках, якими проходили напасники, звів бій, в наслідок якого ворог утратив біля 90 убитими і 60 раненими.

8. II. 45 р. повстанці одного відділу УПА зробили засідку на шляху Тернопіль — Будзанів (Тернопільщина), з якої знищено 18 сталінських грабіжників.

9. II. 45 р. в лісі біля с. Парищі (р-н Лисецький, Станиславівська область) сталінські заїди наткнулися на відділ УПА. Зав'язався бій, в якому впало біля 100 заїдів.

11. II. 45 р. в с. Лоева, Надвірнянського р-ну, Станиславівської області, повстанці одного відділу УПА зробили засідку та знищили 3 енкаведистів.

4. IX.—7. XII. 44 р. відділ УПА під
ком. В. влаштував пропагандивний рейд
по трьох областях — Волинській, Рівненській та Житомирській.
Рейд виконав група з 10 осіб, очолювана командиром.
В ході рейду було вбито 12 німців, а саме:
в Кам'янці-Подільській області—Анно-
пілля; Полонне,
Лезинське;
Житомирській об-
ласті—Мархлевськ, Чуднів
та у Вінницькій області—Ула-
зельник і Літин. Під час рейду
було звільнено з більшовиками кілька ботів.
Під час рейду було сердечно вітало українських
гандивів і в усьому їм допомагало.
Додатковий відділ повністю виконав
важливе завдання.

МІЖНАРОДНИЙ ОГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

Кримська конференція

Від 2—9 лютого 1945 р. відбулася в Ялті, на Криму, конференція, в якій взяли участь Рузвельт, Черчілль і Сталін. Предметом нарад були справи воєнного й політичного характеру. В протилежність до конференції в Тегерані, наради на Криму заторкали водночас і політичні питання. Щодо мілітарних питань союзники виявили повну згоду, зокрема, коли йдеться про остаточний розгром і капітуляцію Німеччини.

На чолі політичних питань висунулася справа Польщі. У наслідку союзники погодилися на лінію Керзона як східний кордон Польщі та установили комісію, складену з Молотова, амбасадора Клярка і Гаррімана, яка має створити новий польський уряд на широких демократичних засадах. У склад того уряду мали б входити представники краєвих і закордонних демократичних угруповань Польщі.

Балканські справи розглянено тільки побіжно.

Третьою політичною справою, яка дочекалася свого вирішення, було питання способу голосування на міжнародній конференції в Сан-Франціско, що починається 25 квітня ц.р. Це тримають союзники в таємниці аж до самої конференції.

В і д г у к и на кримську конференцію

Постанови кримської конференції знайшли живий відгук у політичних колах світу. Тільки в СССР подано офіційний зміст постанов майже без ніяких пояснень і коментарів.

В Англії постанови конференції викликали велике зацікавлення, даючи притоку до трибуни громадської думки, що відбулася в Криму конференція, в якій брала участь Польська палата громад, що ухвалила постанови цієї конференції, незгідними з політикою Великої Британії. Найгостріше це висловили консерватисти, лідером яких є Черчілль. Не зважаючи на це, консерватисти найбільш різко виступили проти постанов кримської конференції, стверджуючи, що їх взяла на себе Англія під примусом, підлягаючи чужій волі. Так само й урядова опозиція з сльом Грінвудом гостро нап'ятувала постанови. Дискусія обмежувалася ключовою питанням Польщі, яке на великої ваги в англо-советських

нах. Промовці стверджували, що постанови в справі Польщі розв'язали питання, а, навпаки, ще більше його загострили. Взагалі, вони послали всіх політичних угруповань домагалися усунення з теренів Польщі більшовицьких чинників та їхніх впливів, як теж створення справжньої демократичної та вільної Польщі. Назагал, панувала опінія, що питання Польщі є пробним каменем для англо-більшовицьких відносин. Переважаюча частина послів висловлювала сумніви щодо того, чи більшовики будуть респектувати міжнародні постанови і чи в практиці будуть їх притримуватися. З найгострішою критикою виступив представник палати лордів лорд Кренборн, який заявив, що кримська конференція була пробою рятувати мир між союзниками і що питання Польщі було пробою, чи СССР додержиться взятих на себе зобов'язань, що, однак, видається лордові Кренборнові сумнівним. В такому випадкові оставалась би тільки розпука, але Англія і в такому положенні не опустить Польщі й допоможе їй. Все, однак, вже незабаром виясниться, а до того часу Англія визнаватиме тільки польський лондонський уряд. На закінчення дебат промовляв мін. Іден, який ствердив, що Англія незламно буде продовжувати традиційну політику рівноваги сил в Європі і що не допустить до гегемонії іншої держави в Європі. Теперішній уряд не стратить з очей ніколи цієї політичної перспективи.

В США президент Рузвельт виголосив перед сполученими палатами конгресу й сенату промову, в якій здав звіт із кримської конференції. У вступі президент висловив свою велику радість, що постанови, а радше згода на конференції в Криму відсунула мариво війни, яка загрожувала союзникам. Положення, що заіснувало в Польщі, Югославії і на Балканах, загрожувало новою війною між союзниками. Справа миру й безпеки достатньо буде вирішена на конференції в Сан-Франціско, до якої президент прив'язує велику вагу.

Американські конгресмени теж поставилися критично до постанов кримської конференції, стверджуючи, що вона в ансеквенції doprowadить до поділу Європи на дві сфери впливів, що знову жворює можливість збройного конфлікту. Щоденники пресового концерну нерста гостро критикували постанови

...казали большевики, і
того в проєкті взято до уваги,
...ся спірним, і щойно на крим-
конференції цю справу частково
но. Наслідки, одначе, затримано
чиці. Та вже тепер проявляються
розбіжності і невдоволення, які
бували поміж запрошеними держа-
и. Можна ствердити, що ця конфе-
ція не принесе бажаного миру, а
чиниться до відкладення чи прово-
воєнного конфлікту. Не зважаючи
за почином президента Рузвель-
грес прийняв два закони про обо-
воєнну службу після цієї війни
в'язкову службу праці для всіх

В країнах Прибалтики кий терор значно скріпився шукає рятунку у втечі в тьорить збройні групи для бороть з на-ізноком.

5 квітня ц. р. СРСР виповів пакт про нейтральність, підписаний 13 квітня 1941 р. між СРСР і Японією. Це виповідження нейтральности західні аліанти прийняли з вдоволенням.

Брак остаточної розв'язки питання **Польщі** викликає у внутрішньому житті польського громадянства неспокій і роздвоєння. Слабша частина польського населення пішла на співпрацю з большевиками, одначе, широкий загал, а зокрема інтелігенція, вороже наставлені до большевицької політики, що її веде маріонетковий уряд Осубки-Моравського. Не зважаючи на офіційне розв'язання, Польська Армія Крайова існує далі, хоч частково перейшла в глибоке підпілля. Большевики проводять основну „чистку“ цих елементів, а швейцарська преса подає, що в ославленому Майданеку інтерновано 3 тисячі членів А. К. Крім цього, розстріляно велику кількість старшин цієї армії. Останньо, в своєму запалі „чистки“, большевики арештували дружину польського прем'єра з Лондону Арцішевського. Ця справа стала голосною і спричинила дипломатичну інтервенцію Англії, яка зажадала її негайного звільнення.

На закордонному відтинкові польська еміграція і військо зовсім одверто виступають проти большевиків і проти уряду Осубки-Моравського. У відозвах прем'єра Арцішевського і начального вождя ген. Андерса проявляється вороже наставлення до большевиків і до їхньої політики в Польщі. В зв'язку з депортаціями поляків на Сибір, польські закордонні кола гостро протестують, домагаючись інтервенції в цій справі. Московська преса гостро цакинулася на польський уряд у Лондоні, п'ятнуючи його протибольшевицьку політику. Сіллю в очах большевиків є інститут для дослідів над ССРСР, що був зорганізований польським еміграційним урядом і що на його організацію дала гроші Англія. На думку Москви, цей інститут в Лондоні є розсадником протибольшевицької пропаганди.

Після ліквідації комуністичного повстання в Греції комуністична організація ЕЛАС заповіла, що переходить із

...отьби до політичної. Однак уряд заздалегідь гостро висловлює проти цих затівань, проголошуючи, що скрайньо ліві елементи не можуть брати політичної участі ані в уряді, ані в парламентах.

Московська пропаганда знову заकुлізувала цю справу, закидаючи грецькому урядові, що він неправдоподібно держить у концтаборах членів ЕАМ, зокрема в Афинах, де 3 тисячі членів розпочало голодівку на знак протесту.

Під натиском преси та прилюдної думки 8 квітня ц.р. уступив прем'єр грецького уряду ген. Пляскірас. Грецький регент митрополит Дамаскінос передав справу створити новий уряд командуючому грецьким військово-морським флотом і керівникові морського міністерства адміралові Вулгарісові. З цього нового уряду, як виходить з офіційної заяви керівника грецької компартії Сантоса, комуністи дуже невдоволені.

Большевицько-турецькі взаємини

Большевицька агенція ТАСС офіційно повідомила, що московський уряд рішив зірвати договір приязні і пакт неагресії з Туреччиною. У мотивах подано, що існуючий 20 років договір не відповідає вже тепер змінній політичній ситуації. Так, отже, питання большевицько-турецьких взаємин увійшло в нову фазу, для Туреччини досить критичну. Большевія, врешті, скинула маску й одверто виступила проти Туреччини, а зірвання пакту дає СРСР вільну руку в діянні проти Туреччини. Очевидно, справа йде про Босфор і Дарданели, і в тому напрямі піде тепер большевицький натиск, большевицька гра нервів на Туреччину. Від довшого часу кружляли поговорки, на підставі яких домагався Сталін створення з європейської частини Туреччини окремої босфорської республіки під протекторатом СРСР, щоб в цей спосіб захопити під своє володіння ці важливі чорноморські протоки. Це питання, однак, не могло бути вирішене, тим більше, що ані Америка, ані Англія, правдоподібно, не дали на це своєї згоди. Проте, Сталін розпочав приготування до політичного наступу на Туреччину, а щоб надати більшого значення дипломатичним крокам, забрав з-над турецького кордону болгарські дивізії, замінив їх своїми, большевицькими дивізіями. Коли ж це не вплинуло на Туреччину, вирішив зірвати договір приязні, що таким чином мати вільну руку в діянні

проти Туреччини. Наглість і поспіх цього рішення можна виправдати обставиною, що перед світовою конференцією в Сан-Франціско бажав би Сталін полагодити справу проток, тобто захопити їх у свої руки, знаючи, що конференція на такий крок не погодиться. Постає тепер питання, як zareагує на це Англія, для якої цей крок — це безпосередня причина до війни, тим більше, що загрожує безпосередньо британським життєвим інтересам на Середземному морі, в каналі Суецу і на Близькому Сході. Від постави Англії у великій мірі залежатиме і постава Туреччини. Якщо вірити закордонним журналістам, Сталін домагався на конференції в Криму розв'язки цього питання, однак, Рузвельт і Черчілль відхилили цю справу від нарад. Щойно тепер стає ясною мета подорожі прем'єра Черчілля до Каїро, де 18 березня ц.р. скликано всеарабську конференцію для створення арабського блоку, а другу конференцію відбуло в Александрії з президентом Рузвельтом, поїздки Черчілля до Атен і, нарешті, довгих нарад з військовими штабами на Мальті. Ясною стає теж згода Туреччини на пропущення через Босфор і Дарданели воєнних кораблів Англії і Америки. Рішення большевиків щодо Туреччини є далішим кроком до воєнного англо-большевицького конфлікту.

Західна Європа

Англія і Америка докладають зусиль, щоб піднести Францію з її запеклою і зробити з неї велику європейську державу з власним промислом і армією. Під час візиту в листопаді м.р. в Парижі прем'єр Черчілль просив всю допомогу з боку Англії, щоб до кінця лютого 1945 р. Америка могла надати дві і пів мільярди доларів на розбудову промисловості і розбудову французької армії. Франція користуватиметься з цієї грошової допомоги грошима і наєм та одержуватиме з США все потрібне для розбудови збройних сил. Характерне є те, що застачання воєнних матеріалів для Франції продовжуватиметься навіть після закінчення війни з Німеччиною. Після закінчення військового договору СРСР, Франція залишається і далі під впливом Англії, а в ривалізації на ній Франції вийшла переможно Англія, усуваючи в тінь большевицькі інтереси, сподівання і пляни. В заміну за цю підмогу Франція приступила до війни проти Японії, а її війська, що були в Індокитаю, перейшли до воєнного виступу проти Японії.

В *Італії* британські військові чинники прикоротили панування комуністів, роззброюючи комуністичні бойвки. Найбільшою політичною сенсацією є втеча з в'язниці ген. Роатта, який був шефом штабу фашистівської армії і провадив воєнні операції в Югославії. Признаний за воєнного злочинця, пішов він під суд, однак, в Римі, не зважаючи на те, що Югославія зажадала його видачі, щоб з ним розправитися на терені його колишніх бойових дій. В час процесу Роатта захворів і, перевезений до лікарниці, втік та, правдоподібно, сховався на терені Ватикану. Факт цей використала большевицька пропаганда, щоб заатакувати Ватикан і його „фашистівську“ політику. Комуністичний діяч Італії Толіяті на сторінках римської „Унта“ гостро виступає проти фашистів, які dokonують замахів на італійські демократичні (комуністичні) організації. Толіяті обвинувачує уряд Бономі за те, що він саботує закон про покарання фашистівських злочинців, що доводить державу до анархії і хаосу.

Політика неутральних держав

В *Швейцарії* большевики розпочали свою комуністичну акцію, зміряючи до повалення швейцарського уряду і встановлення Іншого (комуністичного), який діяв би на накази і по думці Москви. Затіяння ці не принесли ніякого успіху, і сьогодні ця мала країна в очах московської пропаганди є одною з найбільш фашистівських держав в Європі. На жадання Англії і Америки обмежила Швейцарія частково перевіз німецьких матеріалів своїми залізницями. Однак, зовсім його не заборонила, отруюючи це економічною конанцією. Хідні союзники це становище цілком оправдали і зрозуміли, що це є вона прибіжище всіх утікачів з Німеччини, які масово переходять кордони.

Найбільший політичний п'єс у Москви йде на *Еспанію*, де С. Франко бажав би знов бачити комуністичний уряд. Однак, близькість Гібралтару, е-

реконує Англію, що краще ма зі слабим диктатором, ніж зі сильним, організованою еспанською диктатурою Москви.

Португалія держить себе осторонь політичних питань, виступаючи, однак, різко проти комуністичних затівань в Європі.

З уваги на те, що ці держави до 1 березня 1945 р. не виповіли офіційно війни Німеччині, не будуть могли брати участі в світовій конференції в Сан-Франциско.

Блон арабських держав

Вертаючись із конференції в Криму, Черчілль скликав конференцію представників арабських держав із метою створити союз усіх арабських держав на Близькому Сході. В ході нарад виказав прем'єр конечність такого союзу з уваги на змінну політичну обстановку. Після цієї вступної конференції відбулися довші наради політичних представників арабських держав, у наслідку яких створено союз усіх арабських держав. У новій політичній ситуації цей факт набирає свого значення, забезпечуючи британські позиції на Близькому Сході і в районі Суецького каналу.

Союз американських держав

В Мексико відбулися політичні наради Середньої і Південної Америки для обговорення й усталення спільної оборони. В конференції не брали участі Аргентина і Канада. У наслідку вирішено координувати всі воєнні дії спільно та відповідно до вимог уділяти взаємної допомоги. Крім цього, вирішено віддати морські й летунські бази до розпорядження США.

Під кінець березня ц. р. Аргентина виповіла війну Японії і Німеччині. В наслідку цього всі американські держави, Велика Британія, Канада і Голландія визнали аргентинський уряд Фарейя, а деякі з цих держав відновили вже з Аргентиною дипломатичні вза-

ВИДАННЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Першому кварталі 1945 року в умовах окупації сталінсько-большевицьких серіялістів на Українських Землях появилася така українська самостійницько-революційна підпільна література:

Організація Українських Націоналістів видала такі *пресові органи*:

Ідея і Чин, ч. 8;

За Українську Державу, чч. 6, 7-8;

брошуру: *Решення III-го Великого Сбора Організації Українських Націоналістів* (російською мовою).

Теренові Проводи ОУН видали близько десятка різних друкованих листівок і газет та кілька десятків окремих політично-інформаційних листків і воєнних та політичних оглядів.

Українська Повстанча Армія видала такі *пресові органи*:

Повстанець, чч. 2, 3, 4 (разом 72 сторінки), журнал для бійців УПА;

Український Перець, ч. 3, стор. 12, сатиричний журнал;

Наказ Головного Командира УПАрмії;

ілюстровані сатиричні листівки:

Сталін вирівнює....

Про большевицьке звернення,

Чия буде Україна?

Заповіді підпільної газети

Я Твій довірений приятель, що в умовах жорстокої сталінсько-большевицької окупації приходжу сказати Тобі слово правди, розповісти про Україну і світ, порадити, що маєш робити і як боротися за кращу долю. Не лякайся мене, бо про Тебе я нікому не скажу, але пам'ятай:

— За видавання і кольпортаж мене Твої товариші-друзі кладуть свої голови, і тому бережи мене, як зіницю ока!

— Обережно мене читай — в полі або кімнаті при закритих дверях і вікнах — тихо чи шепотом, щоб ворог не бачив і дурень не чув!

— Читай швидко і другому передай, бо на мене ждуть тисячі таких, як Ти, і тому злочином є тримати мене!

З хати до хати, з рук до рук!

— Передавай мене лише тим, до яких маєш доступ, і які, як і Ти, після прочитання передадуть мене далі.

— Знищити мене можеш лише тоді, коли я виступаю, а заховати вже нема часу; інакше — шануй мене, бо я йду будити народ до великого революційного діла — до Української Самостійної Соборної Держави.

З М І С Т

1. П. Дума: Большевицька демократизація Європи	1
2. К. Дніпровий: Шляхи й перспективи	11
3. М. В—ак: Большевицька розв'язка національного питання	19
4. А. Панасенко: Чого ніколи не можна забути	24
5. Впали на полі слави	28
6. Вісті з Українських Земель	30
7. Міжнародний огляд політичних подій	39
8. Видання революційної літератури	44

З ДРУКАРНІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЧОМУ ТАК СЛАБО ВИДАЮТЬСЯ НАЦІОНАЛІСТИ

жемо лише, і
ння таке бол
нареши, не